Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ .. Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Κου ΜΙΧΑΗΛ	87
ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1958	88
THE RESURRECTION .. By His Eminence, Archbishop Michael	89
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ .. Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου	90
ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ .. Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου	91
A GUIDE FOR THE CHRISTIAN OF THE GREEK ORTHODOX CHURCH IN AMERICA .. By His Eminence, Archbishop Michael	92
ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΣ .. Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη	94
ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ .. Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου	95
«ΖΩΗ, ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑ» .. Ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἰωάν. Α. Παπαδοπούλου,	96
THE GREEK ARCHDIOCESE: ITS INSTITUTIONS AND PROJECTS .. By Arthur Dore	97
WHY I BELIEVE... III .. By Rev. Demetrios J. Constantelos	100
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ	101
ΦΙΛΟΣΧΟΛΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ .. Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουήλ,	102
ORTHODOXY AND HELLENISM	104
Η ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΕΛΕΤΗ	106
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	108
ΝΕΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ	108

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΕΥΧΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἴ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴ τις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ...

Εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολύς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς φοβείσθω τὸν θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος...

Ἀνέστη Χριστὸς καὶ χαίρουσιν ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ' ΑΠΡΙΛΙΟΣ — APRIL 1958 ΑΡΙΘΜΟΣ 457

How true!

Ask any depositor at Atlantic. He will tell you . . . a friend recommended him, but it was the friendship he found here that induced him to stay.

It's as simple as all that.

Make a note to visit Atlantic. Bring us your problems. Tell us your requirements, your needs.

You'll find out for yourself what we mean.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
139 William Street, at Fulton Street, N. Y. C. 38

Member Federal Deposit Insurance Corporation

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7. Πλατεῖα Μητροπόλεως.
ΑΘΗΝΑΙ.

Αἰδεσιμώτατοι, καὶ Ἀξιότιμα Διοικητικὰ Συμβούλια, Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Διεθνοῦς Ἐμπορικῆς Ἐκθέσεως τὴν 7ην μὲ 17ην Μαΐου, προσκαλεῖσθε παρὰ τοῦ Πανελληνίως γνωστοῦ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐργοστασίου Ἐκκλησιαστικῶν Σκευῶν κ. Β. Ἀσκληπιάδη ὅπως ἐπισκεφθῆτε τὸ περίπτερον τὸ κατέχον Χρυσοῦν Βραβεῖον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ σκεύη τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τοῦ 1955 μεταξὺ 108 ἐργοστασίων, θαυμάζοντες τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνωτερότητα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀριστουργημάτων.

Διὰ κάθε πληροφορίαν ἀποτείνεσθε εἰς τὸν γενικόν μας ἀντιπρόσωπον, ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ.

MR. MICHAEL KAMARINOS
400 West 43rd Street
New York 36, N. Y.

Εἰδικὸς Βυζαντινὸς Ἁγιογράφος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΓΛΙΑΤΑΣ

Ἔχει εἰκονογραφήσει πλήρως τοὺς κάτωθι Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

1. Καθεδρικὸν Ἁγ. Τριάδος Νέας Ὑόρκης.
2. Ἁγίου Σπυρίδωνος, Νέας Ὑόρκης, Ν. Υ.
3. Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑ., Μπροῦκλυν, Ν. Υ.
4. Ἁγίου Νικολάου, Ντητρόϊτ, Μίτσιγκαν.
5. Ἁγίου Ἰωάννου, Ὁμάχα, Νεμπράσκα.
6. Ἁγίου Βασιλείου Ἀκαδημίας, Γκάρισον, Ν. Υ.
7. Ἁγίων Κωνστ. καὶ Ἑλένης, Οὐάσιγκτων, D. C.

Ἔχει φιλοτεχνήσει ἐπίσης πλείστας φορητὰς ἱερὰς Εἰκόνας, κοσμούσας πολλοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὰ Βυζαντινὰ πρότυπα καὶ τὴν γνησίαν Ὀρθόδοξον Βυζαντινὴν Παράδοσιν.
Γράψατε ἢ τελεφωνήσατε:

MR. GEORGE N. GLIATAS
East 74th Street
New York 21, N. Y.
Phone: BU. 8-0179

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Κου ΜΙΧΑΗΛ

ΚΑΝΕΙΣ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅτι ὁ Θεῖος Διδάσκαλος θὰ ἀπέθνησκε καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἀνίστατο. Αὐτὸ ἦτο δι' αὐτοὺς κάτι τὸ ἀκατανόητον καὶ τὸ ἀπίστευτον. Θὰ ἔλεγε μάλιστα κανείς, ὅτι ὅ,τι δήποτε ἄλλο θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ πιστεύσουν παρὰ τὴν μετὰ θάνατον Ἀνάστασιν Του. Ἀναμφιβόλως ἐπίστευον εἰς τὸ μεγαλεῖόν Του. Ἀναμφιβόλως ἐπίστευον, ὅτι «αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ». Καὶ διὰ τοῦτο δύο ἐξ αὐτῶν ἐξήτησαν ἐπιμόνως νὰ καθίσουν «εἷς ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων», ὅταν θὰ ἀπεκαθίστα, ὅπως αὐτοὶ ἐφαντάζοντο καὶ ἐπίστευον, τὴν ἐπίγειον βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, μόλις ὁ Θεῖος Διδάσκαλος συνελήφθη, σχεδὸν ὅλοι προσεποιήθησαν, ὅπως λέγομεν σήμερον, τὸ ἄλλοθι. Βεβαίως ὁ προδότης, ρίψας τὰ ἀργύρια τῆς προδοσίας ἐν τῷ Ναῷ, «ἀπελθὼν ἀπήγξατο». Ποῖος ὅμως θὰ ἤλπιζεν, ὅτι καὶ ὁ Πέτρος, τὴν πίστιν, τοῦ ὁποίου ὡς πέτραν ἐχαρακτήρισεν ὁ Κύριος, θὰ Τὸν ἠρνεῖτο τρὶς, ἐνώπιον μάλιστα οὐχὶ ἰσχυρῶν συνεδρίων, ἀλλὰ τυχαίων ἀνθρώπων; Καὶ ὅταν πλέον ἐσταυρώθη, ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Κύριος, τότε, ἐμαράνθη, ἐξέλιπεν ἡ πίστις τῶν μαθητῶν. Ἡμεῖς ἠλπίζομεν, ὅτι αὐτὸς θὰ ἀπέδιδε τὴν ἀνεξαρτησίαν του εἰς τὸ Ἰσραηλιτικὸν Ἔθνος, πλὴν ἀλλὰ τρεῖς ἤδη ἡμέραι ἐπέρασαν ἀφότου εἴχομεν καὶ ἐστηρίξαμεν αὐτὰς τὰς ἐλπίδας καὶ μ' ὅλα ταῦτα τίποτε δὲν ἔγινεν, ἔλεγον πρὸς Αὐτὸν τὸν Ἀναστάντα Κύριον ὁ Λοῦκᾶς καὶ ὁ Κλεόπας, συμπορευόμενοι μετ' Αὐτοῦ εἰς Ἐμμαούς.

Εἴπομεν ὅλα τὰ ἀνωτέρω διὰ νὰ τονίσωμεν κατὰ τὸν ἐμφατικώτερον τρόπον, ὅτι κανεὶς ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς μαθητὰς δὲν ἐπερίμενε, δὲν ὑπωπτεύετο τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ὅπως οἱ φύλακες τοῦ τάφου ἀνετράπησαν ἐκ τοῦ φόβου των, τοιουτοτρόπως καὶ ψυχαί, ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τῶν μαθητῶν, ἀνετράπη, ἔγινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἅμα τῇ Ἀναστάσει. Σκότος θανάτου, προηγουμένως, καὶ τρόμος δειλίας· καὶ ὅλως ἀποτόμως καὶ ἀπροσδοκήτως φῶς χαρᾶς καὶ ζωῆς καταλαμβάνει τῶν μαθητῶν τὰς ψυχάς. «Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως» εἶναι ἡ φρᾶσις, ποὺ κυκλοφορεῖ μεταξὺ τῶν μεταμορφωθέντων μαθητῶν. Ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ συνανέστη ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία των. Δὲν πρόκειται περὶ φαντασιώσεως. Τὸν βλέπουν τὸν Ἀναστάντα Κύριον ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δύο, τρεῖς, ἑπτά, πεντακόσιοι. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τρώγει ἐνώπιον αὐτῶν «ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίον».

Ἐπὶ δεκαετηρίδας δύο ἢ τρεῖς κήρυγμα τῶν μαθητῶν εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Ἕως ὅτου ὁ γίγας τῆς Χριστιανωσύνης Ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε τὸ περίφημον 15ον κεφάλαιον τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους. Ἀξίζει νὰ μεταφέρωμεν τὴ σπουδαιότερον μέρος ἀπὸ αὐτό: «Ἂν ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη, μάταιον εἶναι τὸ κήρυγμα, ματαία καὶ ἡ πίστις μας. Εἴμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες κατὰ τοῦ Θεοῦ, διότι διακηρύττομεν ὅτι ἤγειρε τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν, ἐνῷ δὲν τὸν ἤγειρεν, ἐὰν βεβαίως οἱ νεκροὶ δὲν ἐγείρονται. Διότι ἂν οἱ νεκροὶ δὲν ἐγείρονται, οὔτε ὁ Χριστὸς ἠρέρθη... Ἂν εἰς τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν μόνον ἐλπίζομεν εἰς τὸν Χριστόν, εἴμεθα οἱ πλέον ἀξιολύπητοι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.» Ποῖον εἶναι τὸ συμπέρασμα ὅλων αὐτῶν; Τὸ διατυπώνει εἰς τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ κεφαλαίου ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἀναφωνῶν: «ἡ νίκη κατέπιε τὸν θάνατον. Ποῦ εἶναι, λοιπόν, θάνατε, τὸ κεντρίδι σου; ποῦ εἶναι, ἅδη, ἡ νίκη σου; Τὸ κεντρίδι τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος (ὁ ξηρός, ἀρνητικός). Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν πλέον μαζύ μας τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καὶ πατήσαντα τὸν θάνατον, ποὺ μᾶς δίδει τὴν νίκην, Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός!».

Δὲν θὰ ἦτο καμμία ὑπερβολή, ἂν θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι ἡ οὐσία τῆς Θρησκείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀνάστασις Αὐτοῦ. Ἀφαιρέσατε τὴν Ἀνάστασιν. Καὶ δὲν μένει παρὰ μόνον ὁ θρῆνος, ὁ πόνος, ἡ ἀνθρωπίνη κακία, ὁ σταυρός, Δὲν εἶναι παράδοξον δι' αὐτό, ὅτι μὲ ἀληθῶς ἀστραπιαίαν ταχύτητα διεδόθη ἡ ὡραιοτάτη Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔχει διδασκαλίαν της ὅ,τι ποθεῖ, θέλει, διψᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἔχει καὶ ὡς κορωνίδα καὶ κατακλεῖδα

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 89)

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1958

11 ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ. Ἀντύπα ἐπισκ. ἱερομ., Τρυφαίνης καὶ Ἀνθούσης ὁσ.
11 HOLY FRIDAY — The Holy Passion; Antipas, Bishop of Pergamus, Tryfena, Anthousa.
12 ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἡ εἰς Ἅδου κάθοδος. Βασιλείου ἐπισκ. Δήμη. Ἀρτέμονος μαρτύρων.
12 HOLY THURSDAY — Entrance of Christ into Hades; Basil the Bishop, Dymis, Artemius, M.
13 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ. Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ. Μαρτίνου Πάπα Ρώμης. Θεοδοσίου μαρτ.
13 EASTER SUNDAY — *The Resurrection of our Lord;* Martin, Pope of Rome; Theodosus the Martyr.
14 ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἄρχεται ἡ Διακαινήσιμος Ἑβδομάς. Ἀριστάρχου, Πούδη, Τροφίμου, Ἀποστόλων.
14 Monday — the New Week; Aristarchus, Pudens, Trophimus, Apostles.
15 ΤΡΙΤΗ. Κρήσκεντος μάρτυρος. Λεωνίδου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
15 Tuesday — Crescens the Martyr; Leonidas, Bishop of Athens.
16 ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἀγάπης, Εἰρήνης, Χιονίας, Χαρίσσης, Νίκης, Γαληνῆς μαρτύρων.
16 Wednesday — Agape, Irene, Chionia, Charisse, Nices, Galenes, M.
17 ΠΕΜΠΤΗ. Συμεὼν καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 1150 μαρτύρων, Ἀγαπητοῦ Π. Ρώμης, Ἀδριανοῦ μ.
17 Thursday — Symeon and the 1150 Martyrs; Adrianus.
18 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ. Ἰωάννου ὁσίου, μαθ. Γρηγορίου Δεκαπολίτου.
18 Friday — Feast of the Life-Receiving Spring; John the Righteous, Disciple of George Dekapolitos.
19 ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Παφνουτίου ἱερομ. Σωκράτους, Φιλίππης μαρτ.
19 Saturday — Paphnutius, Hieromartyr; Socrates, Philippes, M.
20 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ. Ζακχαίου ἀποστόλου. Θεοδώρου Τριχινᾶ ὁσ. Βίκτωρος μ.
20 SUNDAY OF ST. THOMAS — Apostle Zacheiou, Theodore of Trichinos; Victor, M.
21 ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἰανουαρίου Ἱερομ. Ἀλεξάνδρος μαρτ., τῆς Βασιλίσσης.
21 Monday — Januarius, M.; Alexandra the Queen, M.
22 ΤΡΙΤΗ. Ναθαναὴλ ἀποστόλου. Θεοδώρου ὁσ. τοῦ Συκρώτου.
22 Tuesday — Apostle Nathaniel; Theodore of Syceum.
23 ΤΕΤΑΡΤΗ. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ.
23 Wednesday — THE GREAT SAINT AMONG MARTYRS, THE VICTORY-CLAD GEORGE.
24 ΠΕΜΠΤΗ. Ἐλισάβετ ὁσ., Σάββα στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 70 μαρτύρων.
24 Thursday — Elizabeth the R.; Savas and the Seventy Martyrs.
25 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
25 Friday — Mark the Evangelist and Apostle.
26 ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασείας, ἱερομ. Γκαφύρας ὁσ.
26 Saturday — Basileus, Bishop of Amasia, Glaphyra, the R.
27 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ. Ἰωσὴφ καὶ Νικοδήμου. Συμεὼν συγγενοῦς τοῦ Κυρίου, ἐπ. Ἱεροσολ. ἱερομάρτυρος.
27 SUNDAY OF THE MYRRH BEARERS — Simeon, Kinsman of the Lord and Bishop of Jerusalem; Joseph and Nicodemus.
28 ΔΕΥΤΕΡΑ. Τῶν ἐν Κυζίκῳ Ἁγίων Ἐννέα μαρτύρων.
28 Monday — The Nine Martyrs of Cyzicus.
29 ΤΡΙΤΗ. Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου ἀποστόλων ἐκ τῶν 70. Κερκύρας μάρτυρος.
29 Tuesday — The Two Apostles Jason and Sosipater and the Seventy Martyrs of Kerkiras.
30 ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἰακώβου ἀποστόλου, υἱοῦ Ζεβεδαίου, ἀδελφοῦ Ἰώαννη. Θ. Ἀργυρῆς μαρτ.
30 Wednesday — James the Apostle, son of Zebedaios, brother of John Evangelist.

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIV April, 1958 457

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Telephone TRafalga 9-2060.

EDITOR:
BASIL VASILIADES, D.D.

STAFF ASSISTANT
ATHENA G. DALLAS

Subscriptions in the United States:

One year $4.00

Two years 7.00

Foreign Countries $4.50 per year. 40 cents per copy.

All communications including renewal orders and changes of address are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, Greek Archdiocese, 10 East 79th St. New York 21, N. Y. Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include present address with new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 5th day of previous month.

"Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y."

THE RESURRECTION

BY HIS EMINENCE, ARCHBISHOP MICHAEL

None of the Disciples of Jesus Christ had imagined hat the Divine Teacher would die and that within hree days He would arise again. For them, that was omething incomprehensible and unbelievable. One ould even say that they could think and believe anyhing else rather than the Resurrection of Christ after His death. Unquestionably, they believed in His greatess. Without doubt, they believed that He was the uture Saviour of Israel. That is why two of them reeatedly asked that they be seated "one on his right nd one on his left" when He would reconsitute, as hey imagined and believed, the Kingdom of Israel on arth. And exactly for this reason, when the Divine eacher was seized, almost all of them, as we say oday, made up an alibi. Also, the betrayer having cast down the pieces of silver in the temple, and departed . . . went and hanged himself." But who would ave thought that Peter, too, whose faith the Lord haracterized as a rock would deny Him thrice, and ot before a court, but to chance passersby. And when inally the Lord was crucifiied and died and was buried, hen at that moment the faith of the Disciples withered nd was lost.

Luke and Cleopas, while they walked together with he Resurrected Jesus Himself in the village of Emnaus, said to Him that "We trusted it had been He vhich should have redeemed Israel." But they added hat already three days had gone by, and yet none of hese things had come to pass.

We have stated the above in order to stress in the nost emphatic way that absolutely none of the Disciples expected or suspected the Resurrection of the Saviour. And exactly for this reason, just as the guards f Christ's tomb were prostrated from fear, likewise lid fall the souls and the inner world of the Disciples, nd became, with the Resurrection, something quite lifferent. From the previous darkness of death and the ear of cowardice, suddenly and unexpectedly the souls f the Disciples were filled with the light of joy and ife. "Christ is indeed arisen" is the phrase which hen circulated among the transfigured Disciples. Together with the Resurrection of the Lord, were reurrected their souls and their hearts; nor is this a natter of fantasy. The Resurrected Lord was seen by nen and woman—two, three, seven, five hundred of nem. Not only that, but He also partook in their preence of " a broiled fish and of a honey comb."

For two or three decades, the Disciples preached the Resurrection of the Lord, until that giant of Christianity, the Apostle Paul, wrote the famous Fifth Chapter of his Epistle, I Corinthians. It is worthwhile quoting here the most important part of it: "And if Christ be not arisen, then is our preaching vain and your faith is also vain. Yea, and we are found false witnesses of God, because we have testified of God that he raised up Christ: whom he raised not up, if so be that the dead rise not. For if the dead rise not, then is not Christ raised . . . we are of all men most miserable."

What conclusion can we draw from all this? This conclusion is stated by the Apostle Paul, speaking with great joy and happiness, in the remaining portion of the Chapter:

"Death is swallowed up in victory. O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory? The sting of death is sin, and the strength of sin is the law (sterile and negative). But thanks be to God, which giveth us the victory through our Lord Jesus Christ."

It would be no exaggeration for one to say that the essence of Christ's religion is His Resurrection. And there remains only the lament, the pain, the human evil, the cross. Nor is it to be wonderd at that with truly lightning-like speed spread Christ's most beautiful religion, which teaches what the thirst and soul of man desires and wants, which has as its crowning cornice the beginning of beatitude and life eternal. How right was he who said that even if it did not exist, the religion of Christ should be found. How much do they who do not believe in Christ deny their inner mankind! For whoever feels the inexpressible joy which Christianity imparts would automatically want to repeat the words of the Scriptures: "How can we repay the Lord, for all He has done for us."

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 87)

τὴν ἀφετηρίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ μακαριότητος. Πόσον δίκαιον εἶχεν ἐκεῖνος, ποὺ εἶπεν, ὅτι, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφευρεθῇ ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ! Πόσον ἀδικοῦν τὸν ἐσωτερικόν των ἄνθρωπον, ὅσοι δὲν πιστεύουν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ αἰσθανόμενος κανεὶς τὴν εὐτυχίαν τὴν ἀνέκφραστον, ποὺ δίδει ὁ Χριστιανισμός, πόσον αὐτομάτως θέλει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια τῆς Γραφῆς: «Τί ἀνταποδώσομεν τῶν Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;».

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου

ΤΟ ΘΕΜΑ

Ὁ ἄνθρωπος, ἡ δημιουργία του, ἡ ἐξέλιξίς του εἰς ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν προσωπικότητα, ἡ τελείωσίς του, ἡ λύτρωσίς του, ἡ σωτηρία του καὶ ἡ θέωσίς του, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν θέμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ἐὰν διὰ τὸν Σωκράτην λέγεται, ὅτι κατεβίβασε τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν καὶ μετέτρεψε τὴν πορείαν τῆς φιλοσοφίας ἀπὸ ὀντολογικήν, ποὺ ἦτο, εἰς ἀνθρωπολογικήν, διὰ τὸν Χριστιανισμὸν δύναται νὰ λεχθῇ κάτι περισσότερον: ὅτι κατεβίβασε τὸν Θεὸν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ὑψώσῃ κατόπιν μαζύ Του καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν Χριστιανισμὸν ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα ἢ τὸ ἐπισφράγισμα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Ἐγένετο δὲ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὄχι ἁπλῶς μὲ ἕνα λόγον Του, ἀλλὰ μὲ προσωπικὴν τρόπον τινὰ ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἔλαβε χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὸν ἔπλασε, δίδοντάς του πρῶτον π ν ο ὴ ν ζ ω ῆ ς καὶ δεύτερον τὴν δυνατότητα νὰ ἐξελιχθῇ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἰδικήν Του.

Εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου, περιγραφὴν τῆς ὁποίας εὑρίσκομεν εἰς τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον κεφάλαιον τῆς Γενέσεως ἀξίζει νὰ προσέξωμεν τρεῖς σπουδαιοτάτας λεπτομερείας:

α) ὅτι ὁ Θεὸς ἐποίησεν ἄρσεν καὶ θῆλυ·
β) ὅτι ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δυνατότητα τοῦ ἄρχειν ἐπὶ τῶν ἰχθύων καὶ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ
γ) ὅτι τοὺς ηὐλόγησε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ αὐξάνεσθαι καὶ τοῦ πληθύνεσθαι.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας ὠνόμασα σπουδαιοτάτας, μᾶς δίδουν τρεῖς βασικὰς ἀνθρωπολογικὰς διδασκαλίας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ποὺ ἔχουν καθαρῶς ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐκεῖνο, ποὺ ἐννοῶ, εἶναι τοῦτο: αἱ τρεῖς αὐταὶ πληροφορίαι, ποὺ μᾶς δίδει ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως, μας ὁμιλοῦν πρῶτον περὶ τῆς ἑνότητος τοῦ γενάρχου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· δεύτερον περὶ τῆς ἀδιαμφισβητήτου ἀνωτερότητος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ πάντων τῶν ζώων πάσης τῆς κτίσεως· καὶ τρίτον περὶ τῆς κοινῆς καταγωγῆς πάντων τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ἓν ζεῦγος.

Η ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: ΥΛΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ

Ἂς ἐξετάσωμεν ἤδη τὰ συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν ἄποψιν, στηριζομένην εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Κ. Διαθήκην, τὰ συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δύο: τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα. Καὶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι ὑλικόν, ὁρατόν, αἰσθητὸν ἐνῷ ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα εἶναι πνευματική, ἀόρατος οὐσία, ἡ ὁποία δὲν ὑποπίπτει εἰς καμμίαν τῶν αἰσθήσεων, καθ' ὅτι ὅλαι εἶναι ὑλικαί, ἐπομένως ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν, νὰ ἀντιληφθοῦν ἢ νὰ προσδιορίσουν τὸ πνεῦμα. Πλὴν αἱ δύο αὗται ὀντότητες ἀποτελοῦν ἓν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ζῶν ἄνθρωπος εἰμὴ μόνον ὁ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτελούμενος.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ συστατικά, ὡς θεοδημιούργητα, ἦσαν καὶ εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀθάνατα. Δηλαδὴ ἠδύναντο καὶ δύνανται κατ' ἀρχὴν νὰ μὴ ὑπόκεινται εἰς θάνατον.

Ὁ θάνατος ἐμφανίζεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ὄχι ὡς τὸ φυσικὸν τέρμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀλλ' ὡς τιμωρία. Τιμωρία, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποφύγῃ. Ἠδύνατο δὲ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπομένως καὶ τὸν θάνατον, ἐὰν ἐχρησιμοποίει τὴν ἐλευθερίαν του εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καλοῦ καὶ ἐὰν εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησίν του ἔδιδε τὴν δύναμιν νὰ μὴ νικᾶται ἀπὸ τὸ ἠθικὸν κακόν.

Αὐτὸ τὸ βλέπομεν λ.χ. εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ. Ἄνθρωπος ὢν τέλειος Ἐκεῖνος κατώρθωσε κατόπιν θετικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ κακοῦ νὰ νικήσῃ τὸν θάνατον καὶ νὰ ἀναστῇ.

Τὰ συστατικὰ ἑπομένως τοῦ ἀνθρώπου ἐδημιουργήθησαν, ὅπως ὅλα τὰ κτίσματα, «καλὰ λίαν» καὶ ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν δυνατότητα τῆς ἀθανασίας, κατὰ τὸν συλλογισμὸν ὅμως τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου: posse non mori καὶ ὄχι non posse mori.

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙ

Μολονότι ἐπὶ τῶν ζώων δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν σωματικὰς καὶ τὰς λεγομένας σκοτεινὰς ἢ ἐνστικτώδεις λειτουργίας, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Καὶ ναὶ μὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῶμεν διὰ σωματικὰς λειτουργίας ἢ λειτουργίας τῶν αἰσθήσεων καὶ διὰ ψυχικὰς ἢ συναισθηματικάς, ὅπως ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη, καὶ διὰ νοητικὰς λειτουργίας, ὅπως ἡ κρίσις, ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία, ἀλλὰ ὄχι κεχωρισμένως. Αἱ λειτουργίαι αὐταὶ εἶναι ἀνθρώπινοι λειτουργίαι. Εἶναι αἱ ἐκφράσεις τῶν δύο ὑποστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀσυγχύτως ἡνωμέναι ἐν αὐτῷ. Σκεπτόμεθα, κινούμεθα, ἐργαζόμεθα, ἐνεργοῦμεν, ἁγαθοποιοῦμεν ἢ ἁμαρτάνομεν ἡνωμένως: καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀμοιβὴ καὶ ἡ τιμωρία (μακαρία ἀθανασία εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἢ θάνατος εἰς τὴν δευτέραν) ἀναφέρονται καὶ εἰς τὰ δύο: καὶ εἰς τὸ σῶμα δηλαδὴ καὶ εἰς τὴν ψυχήν.

Καὶ ὑπάρχουν μὲν λειτουργίαι καθαρῶς ὀργανικαὶ ἢ καθαρῶς νοητικαί, ἀλλὰ δὲν παύουν νὰ εἶναι ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτετελεσμένου ἀνθρώπου. Αἱ σωματικαὶ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 93)

ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς μεγάλους κινδύνους, τὸν ὁποῖον χει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια τοῦ κληκοῦ μας εἶναι «ὁ Κοινοτισμός». Αἱ Κοινότητές μας ναι ἐργαστήρια πνευματικὰ εἰς τὰ ὁποῖα προετοιάζεται τὸ ἀμάλγαμα τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν. Τὰς περιάλλομεν καὶ μὲ ἀγάπην καὶ μὲ ἱερὰν ἐκτίμησιν, ότι εἶναι οἱ φεγγοβόλοι ἀστερισμοὶ τοῦ στερεώατος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὁ λεγόμενος ὅμως «Κοινοσμός» προβάλλει πέραν τῆς αἰσθηματολογίας ταύης τὴν ἀνάγκην κάτι νὰ λεχθῇ περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κληρικὸς χωρὶς ἀμφιβολίαν εἶναι ἀποσπασμέος εἰς τὸ μεγάλον ἔργον τῆς σωτηρίας εἰς τὴν Κοότητά του. Θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν πνευματικὴν καλέργειαν καὶ τὸν ἠθικο—θρησκευτικὸν καταρτισμὸν οῦ ποιμνίου του ἐν πνεύματι Χριστοῦ. Τοῦτο εἶναι ασικὴ προϋπόθεσις καὶ ἀποστολὴ θεμελιωδῶς σοαρά. Ὁ «Κοινοτισμός» ὅμως εἶναι κατάστασις, ἡ ποία ἐπιδραστικῶς καὶ ἐδῶ δύναται νὰ ὑπεισέλθῃ, ὰ νὰ ἐξαπολύσῃ ρεύματα μολύνσεως καὶ χριστιακοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ, ἐπικινδύνου διαστροφῆς, διὰ εταθέσεως τῶν σκοπῶν καὶ διὰ τῆς καλλιεργείας άσεων κοσμικῶν καὶ συμφερόντων ξένων πρὸς τὴν ρχικὴν ἀποστολήν. Ἀπὸ ἄλλου δηλαδὴ ἐκκινεῖ καὶ λλοῦ καταλήγει. Ἄλλοτε πάλιν εἶναι δυνατὸν νὰ πορροφήσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ τὰ ἐνδιαφέρονα τοῦ ἱερέως εἰς τὰ ἐπουσιώδη κοινοτικὰ ζητήματα, ὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ εἰς τὰς ὑλικὰς ἢ αὐθαιρέτους άποτε ἐπιδιώξεις του καὶ νὰ τὸν ἀποξενώσῃ ἀπὸ ὴν ὀφειλομένην ἑνότητά του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ῆς ὁποίας στέλεχος εἶναι. Εἰς τὸν «Κοινοτισμὸν» ίναι ποικίλα τὰ συναισθήματα. Φόβος, ἐγωϊσμός, ωθρότης διὰ τὰ μεγάλα πτερυγίσματα τῆς πίστεως ῆς Ἐκκλησίας, προκλητικότης εἰς τὰς πρωτοβουίας τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἐπιδεικτίασις, ἀπονωτισμός, διαστρέβλωσις τῶν χριστιανικῶν ἐπιώξεών μας, πόθος προασπίσεως τῶν κακῶς ἐννουμένων Κοινοτικῶν συμφερόντων καὶ συναίσθημα ατωτερότητος εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν καθηκόντων ας. Θὰ εἶναι σκόπιμον νὰ τεθῇ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ποστόλου Πέτρου: «...ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ αὶ δεδούλωται». (Β. Πέτρ. Β, 19).

Ὅταν οἱ κληρικοὶ ἀφήσουν τὸν «Κοινοτισμὸν» ὰ βυθίσῃ τοὺς πλοκάμους του βαθέως μέσα εἰς τὴν υνείδησίν των, τότε προετοιμάζουν τὴν βαθμιαίαν θοράν των εἰς τὰ εὐρύτερα ἐπίπεδα. Διότι τότε ἐν θὰ δυνηθοῦν νὰ παρακολουθήσουν τοὺς ἐλιγμοὺς αὶ τὰς κατευθύνσεις τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, αἱ ποῖαι ἑκάστοτε διανοίγουν τὴν δίοδον τοῦ ἔργου ας μέσῳ τῶν διαφόρων ἀντιξοοτήτων καὶ κινδύνων ῆς ζωῆς.

Ἡ Ἐκκλησία διαρκῶς ἀναλαμβάνει ἐξορμήσεις. Μελετᾷ τὰς συνθήκας καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις. Περισκοπεῖ τοὺς προσανατολισμοὺς τῆς κοινωνίας καὶ διατάσσει στροφάς, ὑποχωρήσεις, καὶ αὐτοθυσιακὴν ἄμυναν. Βυθίζει τὸ πνεῦμά της εἰς τὴν παράδοσιν καὶ ἀντλεῖ ἐπιχειρήματα διὰ τὴν ἀπόκρουσιν ἐπιζημίων καταστάσεων. Προσεύχεται καὶ δέχεται νέας ἐμπνεύσεις. Ἀκούει τὸν ἀντίλαλον τοῦ πόνου καὶ χαράσσει τὰ ἐπιτελικὰ σχέδια τῆς μερίμνης διὰ τὴν φιλανθρωπικὴν προσέγγισιν τῆς αὔριον. Παρακολουθεῖ τὰς πορείας πρὸς τὴν Δαμασκὸν καὶ σημειώνει τὰς μεταστροφάς. Ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὰς ἐπιτακτικὰς ἀνάγκας καὶ μεταβιβάζει τὰ μηνύματα τῆς σκοπιμότητος.

Ὅταν ὅμως «ὁ Κοινοτισμὸς» περιφράξῃ τὰ ὦτα καὶ δεσμεύσῃ τὰς χεῖρας ποιμένος καὶ ποιμνίου μὲ τὰς ἁλυσσίδας τῆς στενοκάρδου καὶ ἀπομονωτικῆς δεοντολογίας, ὅλα αὐτὰ ποτὲ δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ ὑψωθοῦν μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ὑποδείξεων τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῶν ἀνωτέρων ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα παραγγέλει ἡ ἀνωτέρα ἀρχή. Τότε ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ μεγαλόπνευστον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐξουδετερώνεται καὶ ἡ ἄμυνα ἐκφυλίζεται. Αἱ τραγικαὶ ὅμως συνέπειαι προχωροῦν ἀκόμη περισσότερον. Διότι σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὸ Κοινοτικὸν ἔργον ὑφίσταται τὴν ναυτίασιν τῆς μονομερείας του καὶ ὁ κληρικὸς γίνεται πνευματικῶς ἀτροφικός, περιοριζόμενος λόγῳ τῆς ἐλλείψεως εὐρυτέρων ἰδεαλικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πλαισίων εἰς μηχανικὴν μόνον ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Καὶ ἔρχεται ὁ κόρος. Καὶ ἀπὸ τοῦτον ἡ ἀπογοήτευσις.

Ὁ κληρικός, λοιπόν, θὰ εἶναι ὁ μέγας τροχὸς τῆς ζωῆς τῆς Κοινότητός του. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι καὶ ἕνας δυνατὸς κρίκος τῆς ἁλυσσίδος τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας του. Ὁ κληρικὸς θὰ εἶναι ὁ μέγας τροφοδότης τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρηνικότητος, τῆς πνευματικότητος καὶ τῆς χριστιανικῆς σεμνότητος εἰς τὸ ποίμνιόν του. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ παραμελήσῃ τὴν θέσιν του ὡς δορυφόρου μέσα εἰς τὴν τροχιὰν τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας του, ἡ ὁποία, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἱδρυτοῦ αὐτῆς Χριστοῦ, δίδει πατρικὰς ἐντολὰς καὶ ζητεῖ συνεργασίαν εἰς τὰς σωστικὰς προσπαθείας της. Ὁ ἱερεὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ πρέπει νὰ περιλάβῃ τὴν φροντίδα ταύτην εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐπαφῶν του μέσα εἰς τὴν Κοινότητα. Ὁ κληρικὸς θὰ ἀναβαπτίζεται διαρκῶς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανικοῦ ἀλτρουϊσμοῦ διὰ τὴν προπαρασκευήν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐν τῇ Κοινότητι, ἀλλὰ ἡ ψυχή του διαρ-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 103)

A Guide For The Christian Of The Greek Orthodox Church In America

BY HIS EMINENCE, ARCHBISHOP MICHAEL

This month, the "Orthodox Observer" begins, in installment form, this comprehensive and most instructive treatise by Archbishop Michael, which will be presented in this and in subsequent issues in both Greek and English. Following the Introduction, the subject matter will include the Holy Clergy and Vestments, the Holy Sacraments, Memorial Services, Differences between the Orthodox and Other Churches, Sources of Divine Revelation, the Holy Icons, and other aspects of Orthodox doctrine and practice.

This English translation from Archbishop Michael's original Greek version, is by Mrs. Artemis Emmanuel, Professor of the Faculty of St. Basil's Academy.

The text follows:

INTRODUCTION

The Church is a living organism. It is an organization. It is an organization that imposes obligations and duties upon its members. These obligations and duties are derived from the rights that its members have as such. What are the rights of the members of the Church? They are summarized in the salvation of their soul. All will agree that there is no greater right and more unique privelege than this, our soul's salvation.

Our obligations and duties toward our Church originate in this supreme good, the salvation of our soul. Consequently, all will agree and must agree if they think reasonably, that it is to our greatest interest to be consistent in our duties and obligations, as members of the Greek Orthodox Church, since they constitute the prerequisite of the supreme good, which is the salvation of our soul.

What, then, in every possible detail, are these obligations and duties? They are contained in this publication that is issued by the Greek Archdiocese of North and South America. In this volume, every Greek Orthodox will find stated his duties, from the moment that he enters this life, to the moment he leaves it to enter the more complete and perfect life.

Great care has been taken that none of these duties should be omitted. This is the reason why this volume has been named the "Guide" that every Greek Orthodox must always have with him, in the same way that he bears around his neck his cross. The Archdiocese thought that it was its duty to write and to circulate the present "Guide for the Greek Orthodox". Every Greek Orthodox of our Church in America should, therefore, consider it his duty to study and to conform to its suggestions, all of which aim at one thing: the salvation of the soul.

CHURCH LAYOUT:

The Divine Liturgy is performed in the holy church. The main point of the Divine Liturgy is the sacrifice of our Saviour Jesus Christ, the Holy Eucharist.

According to the Old Testament, the Israelites also offered sacrifices. They offered the sacrifice in the Temple, the Temple of the Old Economy. The Temple of the Old Economy was divided into three parts: a) the tabernacle, or the holiest of all, b) the sanctuary, and c) the temple proper.

The tabernacle was inaccessible to all but the high priest, who once every year would enter it to offer sacrifice for himself and for the errors of the people.

The Christian church is also divided into three parts: a) the Sanctuary, b) the Nave or Church proper and c) the Narthex or Vestibule.

Into the Sanctuary may enter only the clergy, bishops, priests, and deacons. A layman may enter only if he is a reader. In the Nave stand or sit the congregation. Supposedly, in the Narthex, only the sinful should be made to stand as they have no right to be where the other Christians are.

Inside the Sanctuary is the Proskomide or Table of Preparation and the Altar or Holy Table. At the Table of Preparation are prepared the Precious Gifts: the holy bread and wine, which, later on, during the Divine Liturgy and with the invocation of the Holy Spirit by the priest, will be changed into the very Body and the very Blood of our Saviour Jesus Christ.

At the Proskomide are also placed the holy articles: the Chalice, the Paten, the Asterisk, the Lance, the Spoon, and the Veils. On the Proskomide is also the metal pot for the Zeon and the red silk cloth with which the priest wipes his lips after Holy Communion, and another silk cloth for the faithful to wipe their lips after Holy Communion.

In the center of the Sanctuary is placed the Altar. On the Altar is the Ark (Artophorion), the Holy Gospel, the Antimins and the Crucifix. In the Ark (Artophorion) are preserved the Holy Gifts for the communion of the sick.

The Altar is the symbol of the Holy Throne of Christ. he Holy Gospel symbolizes our Saviour Jesus Christ :ated on His throne.

The Sanctuary is separated from the church proper y the Iconostasion. In the first years of Christianity iere was no Iconostasion. Later, the Christians, be-)ming more enthusiastic and conscientious, had the ight to look freely at the Kingdom of God that the anctuary symbolizes. Already in the fourth century t. John Chrysostom noticed that the priests could ot concentrate all their attention on the sacrament of ie Holy Eucharist, performed in the Sanctuary, and rdered that a partition should separate the church roper from the Sanctuary. With time, this partition ecame the Iconostasion of today; that is, it consisted f holy icons.

On the Iconostasion there are usually six large icons: n icon of Christ, of the Virgin Mary, of St. John, of ie patron Saint of the church, of the Archangels Mi-hael and Gabriel. The icons of the Archangels are laced on the two side doors of the Sanctuary.

In the middle of the Iconostasion is the Beautiful Gate (Orea Pele) or Royal Gate. It is thus called be-ause through it pass the Body and the Blood of the King of Glory, and because through it also passes the riest who represents Jesus Christ. Except for the lergy no one may pass through the Royal Gate. Even he clergy may do so only during the Divine Liturgy.

Between the Iconostasion and the Church Proper s the Solea. The Solea is a long surface, higher than he floor of the Church Proper and it symbolizes the iver of fire that separates the righteous from the sin-ul. On the right side of the Solea—as seen by one oming out of the Sanctuary—is the pulpit from which he deacon reads the Holy Gospel and the priest preach-s the Word of God.

On the left side of the Solea, and sometimes a little ower, is the Bishop's throne, where the bishop or arch-ishop stands whenever he officiates, and at certain oints during the Divine Liturgy.

Here in America, the church proper is occupied vith seats. In Greece, there are generally no seats in he churches, which have only few stalls (stasidia) round the walls of the church. But now in Greece hurches do have seats. Whether the congregation is tanding, sitting or kneeling depends on what is being hanted, recited or read.

It should also be pointed out that the seats are laced in the church so that the faithful, to avoid fa-igue, may pray with better concentration. When a man s tired he finds it difficult to give all his attention to prayer. It is also assumed that the Christian is praying from the moment that he enters the church to that of the dismissal prayer that ends the Divine Liturgy.

Every Christian should stand when the "Timioter" is sung, at the Small and the Great Entrance, when the Gospel is read, and when the Creed and the Lord's Prayer are recited. He may remain seated at all other times. Churchgoers should kneel from the moment that the priest says: "Thy Gifts, of What is Thine" (Ta Sa ek Ton Son) until the moment that he says "Especially for our most holy, pure, blessed glorified Lady..." Kneeling then follows because at this moment the Precious Gifts are sanctified. The priest calls the Most Holy Spirit to come down "on us and on the offered Gifts". From this moment, on the Holy Table and in the Paten and the Chalice there is not only bread and wine but also the very Body and the very Blood of God and our Saviour Jesus Christ.

On the right side of the church as one enters there stands an icon (the Panagarion) on which are placed the candles that the faithful buy and light. In the Narthex there must always be a table or case, on which are placed enlightening pamphlets and magazines which deal with what we, the Orthodox, believe and must do. Also, on it there may be placed small pictures, always of course of a religious character.

(end of first installment)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ (Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 90)

καὶ ψυχικαὶ λειτουργίαι νοοῦνται ἡνωμένως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ψυχὴ τελῇ τὰς φυτικὰς καὶ τὰς ἀμέσως πρὸς τὸ σῶμα συνδεδεμένας λειτουργίας. Ἡ θέσις αὕτη τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας ἀποκλείει τόσον τὰ ὑπὸ τῶν ὑλιστῶν, ὅσον καὶ τὰ ὑπὸ τῶν πνευματιστῶν πρεσβευόμενα. Οἱ πρῶτοι, ὡς γνωστόν, ἐκλαμβάνουν ὡς σωματικὰς λειτουργίας καὶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα. Οἱ δεύτεροι, οἱ πνευματισταὶ ἐξ ἀντιθέτου ἀρνοῦνται τὴν ὕπαρξιν τοῦ σώματος, τὸ ὀνομάζουν δὲ ὁμοίωμα τῆς ψυχῆς. Πειστικώτατον παράδειγμα ἀσυγχύτως ἡνωμένων σωματικῶν καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν εὑρίσκομεν εἰς τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Θεανθρώπου πρὸς τὸν Διάβολον κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον διάστημα τῶν πειρασμῶν Του. Αὗται δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἡ ἔκφρασις τῶν ἡνωμένως ἐνεργουσῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν «ἀνθρωπίνων» λειτουργιῶν Του.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὸ Ζ' κεφ. τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς του, δὲν εἶναι ἀνταγωνισμὸς σωματικῶν καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν, ἀλλ' ἀνταγωνισμὸς ἡνωμένων σωματικῶν καὶ ψυχικῶν λειτουργιῶν πρὸς τὴν ἁμαρτίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη, Νέα Ὑόρκη

ΜΕΓΙΣΤΗΣ ἀληθῶς σημασίας εἶναι ἡ ἱερατικὴ διακονία, ἐφ' ὅσον συνεχίζεται δι' αὐτῆς τὸ ἔργον αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκεν ὑπὲρ προβάτων» (Ἰω. ι' 11). Ἀλλὰ καὶ ἐξόχως λεπτὸν καὶ δυσχερές. Ἀπευθύνεται εἰς ψυχὰς ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν κλίσις εἶναι ἰσχυρά. Ἡ ἀποκοπὴ ἐλαττωμάτων καὶ παλαιῶν κακῶν συνηθειῶν δὲν εἶναι εὔκολον ἐγχείρημα, ὅταν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ ζωὴ διαγράφει τὴν τροχιάν της ἐν μέσῳ κοινωνίας «μοιχαλίδος καὶ ἁμαρτωλοῦ», τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρότατον ρεῦμα παρασύρει πολλάκις καὶ «ἐκλεκτούς». Συνηθεστάτη εἶναι ἡ προκαλουμένη ἐκ τῶν ἱερατικῶν συμβουλῶν πρὸς ἐπιστροφὴν ἀντίδρασις. Ὅσα σχετικῶς εἰς τοὺς περὶ Ἱερωσύνης λόγους του σημειοῖ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος εἶναι παραστατικὰ τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποτάσσεται εὐκόλως, διότι ἐγωιστικαὶ τάσεις καὶ ἐρριζωμέναι συνήθειαι τὸν ὠθοῦν εἰς ἀνυπακοὴν πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποξένωσίν του ἐκ τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος.

Ἐπὶ πλέον καὶ ἡ σημερινὴ κοινωνικὴ σύνθεσις καὶ ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς εἶναι βαθέως ἐπηρεασμένος ἐκ τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος. Προβλήματα ἄγνωστα εἰς τὴν ποιμαντικὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνέκυψαν τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας, νέαι δὲ μέθοδοι ἐφηρμόσθησαν πρὸς ἀντιμετώπισίν των. Παράδειγμα εἶναι ἡ προσπάθεια ἄλλων Ἐκκλησιῶν νὰ πλησιάσουν τὸν ἐργάτην τῶν βαρέων βιομηχανιῶν, ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς τυποποιήσεως τῆς ἐργασίας του, ἔχασε τὴν προσωπικότητά του καὶ ἀπέβη ἓν εἶδος μηχανῆς καὶ αὐτὸς ἐκτελῶν ὡρισμένην μόνον κίνησιν εἰς δεδομένην στιγμὴν ἐπὶ ἡμέρας, ἑβδομάδος καὶ ἔτη ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπωλέσῃ, σὺν τῆς παρόδῳ τοῦ χρόνου, πᾶσαν ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν, εἰς βάρος τῆς ὅλης του πνευματικῆς ὑποστάσεως. Τὰ προβλήματα ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου βαρύτατα καὶ ἄξια μελέτης ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, νέαι δὲ μέθοδοι ἐπενοήθησαν διὰ τὴν λύσιν των. Τὰ προβλήματα ταῦτα δὲν εἶναι τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν ὁ σύγχρονος πολιτισμός. Πλεῖστα ὅσα ἄλλα ζητοῦν συγχρονισμένην λύσιν. Καὶ καθ' ἡμέραν νέα ἀνακύπτουν. Ὁ μελετητὴς τῶν κοινωνικῶν φαινομένων εὑρίσκεται πρὸ μιᾶς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία φέρει ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναιμίας.

Διὰ τὴν θεραπείαν πολλοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβάλλουν. Τῆς Ἐκκλησίας ὅμως ὁ ρόλος εἶναι μοναδικὸς καὶ ἀναντικατάστατος. Τῶν σωφρώνων τὸ βλέμμα στρέφεται καὶ πολὺ δικαίως, πρὸς αὐτήν, καὶ τοὺς Λειτουργούς της. Ὅσῳ μάλιστα πληθύνεται τὸ κακόν, τόσῳ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς δράσεως τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καθίστατι καταφανεστέρα.

Προβάλλει λοιπὸν ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς δρᾶσιν συγχρονισμένην καὶ ἔντονον. Ἀλλὰ τότε μόνον θὰ εἶναι ἀποτελεσματική, ὅταν εἶναι προϊὸν βαθείας συναισθήσεως τῆς θέσεώς μας, ὡς ποιμένων καὶ συνεχιστῶν τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὅταν ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου μας ἀπορρέει ἐκ βαθείας πρὸς αὐτὸ ἀγάπης. Ὅταν, ὡς συμπαραστάτην καὶ ὁδηγὸν εἰς τὴν διακονίαν μας, ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Κύριον, τοῦ ὁποίου ἔργον εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν ὁποῖον ἐκπροσωποῦμεν. Ὅταν διὰ τῆς ἰδίας μας ζωῆς ἀποδεικνύομεν, ὅτι ἔχωμεν «Τὴν πρᾶξιν, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν». Καὶ ὅταν εἰς τὴν ζωὴν δὲν ἱστάμεθα ἀπαθεῖς θεαταί, ἀλλὰ ἐγκύπτωμεν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φαινομένων της, ἀτενίζωμεν μὲ γυμνὸν ὀφαλμὸν τὰ προβλήματά της καὶ προσπαθοῦμεν νὰ ἐξεύρωμεν τὰς λύσεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὑπαγορεύει τὸ ψυχικὸν συμφέρον τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν τοῦ ὁποίου εἴμεθα ὑπεύθυνοι.

Διὰ τοῦτο ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία ἑκάστου ἱερέως πρέπει νὰ μὴ εἶναι κενὸς ἀσκός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε τὸ σημαντικὸν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντληθῇ, ἀλλὰ θησαυρὸς γνώσεων καὶ συναισθημάτων, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἀποσύρεται ἑκάστοτε ὅ,τι θὰ εἶναι χρήσιμον διὰ τὴν ποιμαντικήν μας ἀποστολήν. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἐξαντληται ἀπαραίτητος εἶναι ὁ διαρκὴς ἐφοδιασμός του διὰ νέων πάντοτε πνευματικῶν δυνάμεων. Ἀπὸ Θεοῦ ἠξιώθημεν τοῦ χαρίσματος τῆς Ἱερωσύνης. Ἐπιταγὴ ὅμως Ἀποστολικὴ εἶναι νὰ «μὴ ἀμελῶμεν τοῦ ἐν ἡμῖν χαρίσματος, ὁ ἐδόθη ἡμῖν διὰ προφητείας...» (Α' Τιμ. δ' 14), ἀλλὰ νὰ ἐπιμελούμεθα τῆς ἀναζωπυρώσεώς του. Ἔρχονται στιγμαὶ καμάτου καὶ κάμψεως τῶν ψυχικῶν μας δυνάμεων, λόγω τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποικιλίας τῶν ποιμαντικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζομεν. Θὰ κατεποντιζόμεθα εἰς ἀπελπισίαν ἢ τοὐλάχιστον

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 97)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου, Th. D.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἦλθεν ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὸν κό-ον, ἀπετέλεσε στόχον τῶν ἀρνητῶν καὶ ἀπίστων. Συμεὼν ὁ θεοδόχος προφητεύει τὸ γεγονὸς ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἀποβῇ ἀντικείμενον ἐπιθέσεων ν ἀντιπάλων τῆς ἁγίας αὐτοῦ θρησκείας. «Ἰδοὺ τος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (ΛΟΥΚ. 34).

Διὰ τοῦτο ἀνέκαθεν ὁ κῆρυξ τῆς Χριστιανικῆς στεως οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἁπλῆν αγγελίαν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ἀλλ' ὀφείλει ὶ νὰ ἀπολογῆται ὑπὲρ αὐτῆς, δηλ. νὰ ὑπεραμύ-ται τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐναντίον πάσης τυ-ν προσβολῆς καὶ κατηγορίας. Ἀποτελεῖ δὲ καθῆ-ν πιστοῦ σύμφωνα πρὸς τὰ λόγια τῆς Θεοπνεύ-ου Γραφῆς «Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς ρδίαις ὑμῶν ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παν-τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος τὰ πραότητος καὶ φόβου» (Ι ΠΕΤΡ. 3:15).

Πόσον περισσότερον ἐπιβάλλεται τοῦτο εἰς τοὺς ερεῖς, οἵτινες κλῆσιν καὶ ἀποστολὴν ἔχουν τὴν διά-σιν τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, τὴν περιφρούρη-ν τῶν πιστῶν ἀπὸ πάσης πονηρᾶς ἐπιδράσεως, καὶ ν ἑδραίωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἄμυναν αὐτῆς, τυγ-ανει πασιφανές.

Διὰ νὰ εἶνε κανεὶς καλὸς ἀπολογητής, πρέπει ῶτα νὰ ἔχῃ ὁ ἴδιος ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὸ πρό-πον τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀποδέχεται ἀνεπιφυλάκ-ως τὰ δόγματα τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ὡς ωνίους ἀληθείας. Πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν Εὐαγγε-κὴν ἀλήθειαν ὡς πράγματι τὴν πηγὴν τῆς ἀτομι-ς αὐτοῦ σωτηρίας. Δέον νὰ κατέχεται ἀπὸ ἀκράν-ντον πεποίθησιν ὅτι τὸ πᾶν, τὸ συμφέρον του, ἡ ωνιότης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. ρέπει νὰ εἶνε βίωμα ἡ ἀκλόνητος αὐτοῦ πίστις ς τὸν Χριστὸν ὡς τὴν μόνην ἐλπίδα. Ὁ Χριστιανὸς τολογητὴς πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν παρακαταθήκην ῦ Χριστοῦ ὡς τὸν τιμαλφέστατον καὶ πολυτιμό-ρον θησαυρὸν ποὺ ἔχει εἰς τὴν ζωήν. Ἐπίσης ὀ-ίλει νὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Χριστιανικὴ ἀλή-ια θὰ θριαμβεύσῃ ἐν τέλει, δεδομένου ὅτι τυγχάνει ίας προελεύσεως, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ἄπειρον τὴν ἐλευθέραν διάδοσιν τῆς πλάνης καὶ ῦ ψεύδους.

Μόνον μὲ τέτοιον περιεχόμενον τῆς ψυχῆς ἠμπορεῖ Χριστιανὸς νὰ καταστῇ καλὸς ἀπολογητής, διότι τε μόνον θὰ ἀνησυχῇ ὅταν βλέπει τὴν Χριστιανικὴν στιν νὰ γίνεται ἀντικείμενον ἐπιθέσεων τῶν ἀρνητῶν. Ἡ πίστις δημιουργεῖ εὐαισθησίαν, ἡ ὁποία πάλιν δημιουργεῖ ἱερὰν ἀγανάκτησιν, δηλ. ἀγανάκτησιν καὶ ἐρθισμὸν ποὺ ἐγείρεται ὅταν ὁ Χριστιανὸς βλέπῃ ἢ νὰ προσβάλλεται ἡ ἐν αὐτῷ ἐλπίς, δηλ. ἡ Χριστιανικὴ πίστις, ἢ νὰ παρερμηνεύεται ἢ νὰ περιφρονῆται. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοήσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀπολογητικοῦ ἔργου του ὁ Χριστιανός, ἐὰν δὲν ἐμφορῆται ἀπὸ ἱερὸν ζῆλον. Ὁ ὀλίγης πίστεως χριστιανὸς παραμένει ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος, ὅταν εὑρίσκεται εἰς μίαν περίστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρνητὴς ἐνίσταται καθ' ὡρισμένης διδασκαλίας τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἢ κατὰ τοῦ συνόλου αὐτῆς, ἀντὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἔνστασιν καὶ κατοχυρώσῃ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ἀπαιτεῖται ζῶσα πίστις διὰ νὰ ὑπερβληθῇ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια.

Ἡ ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς ἀπολογητικῆς εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἐλευθέρα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, εἴτε ἐμφανεῖς εἴτε ἀφανεῖς. Κατὰ τοὺς πρώτους πέντε αἰῶνας οἱ κυριώτεροι ἀντίπαλοι κατὰ τῶν ὁποίων ἐνήργησαν οἱ ἀπολογηταὶ διὰ τοῦ προφικοῦ καὶ γραπτοῦ λόγου, ὑπῆρξαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἐθνικοί, Πλεῖστα τὰ ἔργα ποὺ τιτλοφοροῦνται ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΩΝ καὶ ΚΑΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ. Ἀπὸ τὸν 6ον αἰῶνα μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ Χριστιανικὴ ἀπολογητικὴ ἀπετείνετο κυρίως πρὸς τοὺς Σαρακηνοὺς ἤτοι τοὺς Μωαμεθανούς, δεδομένου ὅτι αὐτοὶ ὑπῆρξαν οὐ μόνον ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ κατακτηταὶ τῶν Ὀρθοδόξων χωρῶν. (π.χ. ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΩΝ τοῦ Ἀναστασίου Σιναΐτου, ΚΑΤΑ ΜΩΑΜΕΘ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ τοῦ Ἰωάννη Κατακουζηνοῦ.)

Σήμερον ὅμως ὁ Ὀρθόδοξος ἀπολογητὴς ἀντιμετωπίζει νέον ἔργον καὶ νέαν πρόκλησιν. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν περίοδον ὁ ἀπολογητὴς προσεπάθει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶνε ἀνώτερος τῶν ἐθνικῶν καὶ πλέον ἄξιος λατρείας, καὶ ὅτι οἱ θεοὶ τῆς μυθολογίας εἶνε εὐτελεῖς, ὑποκείμενοι εἰς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Ἦτο ζήτημα ἀντιπαραβολῆς τῆς μιᾶς θρησκείας πρὸς τὴν ἄλλην, τοῦ ἑνὸς θεοῦ πρὸς τὸν ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» εὔχεται εἰς πάντας τοὺς ἀγαπητούς συνδρομητὰς αὐτοῦ πλουσίαν καὶ διαρκῆ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη, Νέα Ὑόρκη

ΜΕΓΙΣΤΗΣ ἀληθῶς σημασίας εἶναι ἡ ἱερατικὴ διακονία, ἐφ' ὅσον συνεχίζεται δι' αὐτῆς τὸ ἔργον αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκεν ὑπὲρ προβάτων» (Ἰω. ι' 11). Ἀλλὰ καὶ ἐξόχως λεπτὸν καὶ δυσχερές. Ἀπευθύνεται εἰς ψυχὰς ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν κλίσις εἶναι ἰσχυρά. Ἡ ἀποκοπὴ ἐλαττωμάτων καὶ παλαιῶν κακῶν συνηθειῶν δὲν εἶναι εὔκολον ἐγχείρημα, ὅταν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ ζωὴ διαγράφει τὴν τροχιάν της ἐν μέσῳ κοινωνίας «μοιχαλίδος καὶ ἁμαρτωλοῦ», τῆς ὁποίας τὸ ἰσχυρότατον ρεῦμα παρασύρει πολλάκις καὶ «ἐκλεκτούς». Συνηθεστάτη εἶναι ἡ προκαλουμένη ἐκ τῶν ἱερατικῶν συμβουλῶν πρὸς ἐπιστροφὴν ἀντίδρασις. Ὅσα σχετικῶς εἰς τοὺς περὶ Ἱερωσύνης λόγους του σημειοῖ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος εἶναι παραστατικὰ τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑποτάσσεται εὐκόλως, διότι ἐγωιστικαὶ τάσεις καὶ ἐρριζωμέναι συνήθειαι τὸν ὠθοῦν εἰς ἀνυπακοὴν πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποξένωσίν του ἐκ τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος.

Ἐπὶ πλέον καὶ ἡ σημερινὴ κοινωνικὴ σύνθεσις καὶ ὁ σύγχρονος τρόπος ζωῆς εἶναι βαθέως ἐπηρεασμένος ἐκ τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος. Προβλήματα ἄγνωστα εἰς τὴν ποιμαντικὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἀνέκυψαν τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας, νέαι δὲ μέθοδοι ἐφηρμόσθησαν πρὸς ἀντιμετώπισίν των. Παράδειγμα εἶναι ἡ προσπάθεια ἄλλων Ἐκκλησιῶν νὰ πλησιάσουν τὸν ἐργάτην τῶν βαρέων βιομηχανιῶν, ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς τυποποιήσεως τῆς ἐργασίας του, ἔχασε τὴν προσωπικότητά του καὶ ἀπέβη ἓν εἶδος μηχανῆς καὶ αὐτὸς ἐκτελῶν ὡρισμένην μόνον κίνησιν εἰς δεδομένην στιγμὴν ἐπὶ ἡμέρας, ἑβδομάδος καὶ ἔτη ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπωλέσῃ, σὺν τῆς παρόδῳ τοῦ χρόνου, πᾶσαν ἀτομικὴν πρωτοβουλίαν, εἰς βάρος τῆς ὅλης του πνευματικῆς ὑποστάσεως. Τὰ προβλήματα ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου βαρύτατα καὶ ἄξια μελέτης ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, νέαι δὲ μέθοδοι ἐπενοήθησαν διὰ τὴν λύσιν των. Τὰ προβλήματα ταῦτα δὲν εἶναι τὰ μόνα, τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν ὁ σύγχρονος πολιτισμός. Πλεῖστα ὅσα ἄλλα ζητοῦν συγχρονισμένην λύσιν. Καὶ καθ' ἡμέραν νέα ἀνακύπτουν. Ὁ μελετητὴς τῶν κοινωνικῶν φαινομένων εὑρίσκεται πρὸ μιᾶς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία φέρει ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναιμίας.

Διὰ τὴν θεραπείαν πολλοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ συμβάλλουν. Τῆς Ἐκκλησίας ὅμως ὁ ρόλος εἶναι μοναδικὸς καὶ ἀναντικατάστατος. Τῶν σωφρώνων τὸ βλέμμα στρέφεται καὶ πολὺ δικαίως, πρὸς αὐτήν, καὶ τοὺς Λειτουργούς της. Ὅσῳ μάλιστα πληθύνεται τὸ κακόν, τόσῳ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς δράσεως τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καθίστατι καταφανεστέρα.

Προβάλλει λοιπὸν ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀποδυθῶμεν εἰς δρᾶσιν συγχρονισμένην καὶ ἔντονον. Ἀλλὰ τότε μόνον θὰ εἶναι ἀποτελεσματική, ὅταν εἶναι προϊὸν βαθείας συναισθήσεως τῆς θέσεώς μας, ὡς ποιμένων καὶ συνεχιστῶν τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὅταν ἡ ἀντιμετώπισις τῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου μας ἀπορρέει ἐκ βαθείας πρὸς αὐτὸ ἀγάπης. Ὅταν, ὡς συμπαραστάτην καὶ ὁδηγὸν εἰς τὴν διακονίαν μας, ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Κύριον, τοῦ ὁποίου ἔργον εἶναι ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν ὁποῖον ἐκπροσωποῦμεν. Ὅταν διὰ τῆς ἰδίας μας ζωῆς ἀποδεικνύομεν, ὅτι ἔχωμεν «Τὴν πρᾶξιν, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν». Καὶ ὅταν εἰς τὴν ζωὴν δὲν ἱστάμεθα ἀπαθεῖς θεαταί, ἀλλὰ ἐγκύπτωμεν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν φαινομένων της, ἀτενίζωμεν μὲ γυμνὸν ὀφαλμὸν τὰ προβλήματά της καὶ προσπαθοῦμεν νὰ ἐξεύρωμεν τὰς λύσεις ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὑπαγορεύει τὸ ψυχικὸν συμφέρον τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν τοῦ ὁποίου εἴμεθα ὑπεύθυνοι.

Διὰ τοῦτο ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία ἑκάστου ἱερέως πρέπει νὰ μὴ εἶναι κενὸς ἀσκός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τίποτε τὸ σημαντικὸν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντληθῇ, ἀλλὰ θησαυρὸς γνώσεων καὶ συναισθημάτων, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἀποσύρεται ἑκάστοτε ὅ,τι θὰ εἶναι χρήσιμον διὰ τὴν ποιμαντικήν μας ἀποστολήν. Καὶ διὰ νὰ μὴ ἐξαντλῆται ἀπαραίτητος εἶναι ὁ διαρκὴς ἐφοδιασμός του διὰ νέων πάντοτε πνευματικῶν δυνάμεων. Ἀπὸ Θεοῦ ἠξιώθημεν τοῦ χαρίσματος τῆς Ἱερωσύνης. Ἐπιταγὴ ὅμως Ἀποστολικὴ εἶναι νὰ «μὴ ἀμελῶμεν τοῦ ἐν ἡμῖν χαρίσματος, ὁ ἐδόθη ἡμῖν διὰ προφητείας...» (Α' Τιμ. δ' 14), ἀλλὰ νὰ ἐπιμελούμεθα τῆς ἀναζωπυρώσεώς του. Ἔρχονται στιγμαὶ καμάτου καὶ κάμψεως τῶν ψυχικῶν μας δυνάμεων, λόγω τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποικιλίας τῶν ποιμαντικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζομεν. Θὰ κατεποντιζόμεθα εἰς ἀπελπισίαν ἡ τοὐλάχιστον

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 97)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου, Th. D.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἦλθεν ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, ἀπετέλεσε στόχον τῶν ἀρνητῶν καὶ ἀπίστων. Συμεὼν ὁ θεοδόχος προφητεύει τὸ γεγονὸς ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἀποβῇ ἀντικείμενον ἐπιθέσεων ὧν ἀντιπάλων τῆς ἁγίας αὐτοῦ θρησκείας. «Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (ΛΟΥΚ. 2:34).

Διὰ τοῦτο ἀνέκαθεν ὁ κῆρυξ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἁπλῆν εὐαγγελίαν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ἀλλ' ὀφείλει καὶ νὰ ἀπολογῆται ὑπὲρ αὐτῆς, δηλ. νὰ ὑπεραμύνεται τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἐναντίον πάσης τυχὸν προσβολῆς καὶ κατηγορίας. Ἀποτελεῖ δὲ καθῆκον πιστοῦ σύμφωνα πρὸς τὰ λόγια τῆς Θεοπνεύστου Γραφῆς «Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος μετὰ πραότητος καὶ φόβου» (Ι ΠΕΤΡ. 3:15).

Πόσον περισσότερον ἐπιβάλλεται τοῦτο εἰς τοὺς ἱερεῖς, οἵτινες κλῆσιν καὶ ἀποστολὴν ἔχουν τὴν διάδοσιν τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, τὴν περιφρούρησιν τῶν πιστῶν ἀπὸ πάσης πονηρᾶς ἐπιδράσεως, καὶ τὴν ἐδραίωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἄμυναν αὐτῆς, τυχὸν ἀνεπιφανές.

Διὰ νὰ εἶνε κανεὶς καλὸς ἀπολογητής, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχῃ ὁ ἴδιος ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀποδέχεται ἀνεπιφυλάκτως τὰ δόγματα τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ὡς αἰωνίους ἀληθείας. Πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν ὡς πράγματι τὴν πηγὴν τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ σωτηρίας. Δέον νὰ κατέχεται ἀπὸ ἀκράντον πεποίθησιν ὅτι τὸ πᾶν, τὸ συμφέρον του, ἡ αἰωνιότης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Πρέπει νὰ εἶνε βίωμα ἡ ἀκλόνητος αὐτοῦ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ὡς τὴν μόνην ἐλπίδα. Ὁ Χριστιανὸς ἀπολογητὴς πρέπει νὰ θεωρῇ τὴν παρακαταθήκην τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸν τιμαλφέστατον καὶ πολυτιμότερον θησαυρὸν ποὺ ἔχει εἰς τὴν ζωήν. Ἐπίσης ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Χριστιανικὴ ἀλήθεια θὰ θριαμβεύσῃ ἐν τέλει, δεδομένου ὅτι τυγχάνει θείας προελεύσεως, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτ' ἄπειρον τὴν ἐλευθέραν διάδοσιν τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους.

Μόνον μὲ τέτοιον περιεχόμενον τῆς ψυχῆς ἠμπορεῖ ὁ Χριστιανὸς νὰ καταστῇ καλὸς ἀπολογητής, διότι τότε μόνον θὰ ἀνησυχῇ ὅταν βλέπει τὴν Χριστιανικὴν πίστιν νὰ γίνεται ἀντικείμενον ἐπιθέσεων τῶν ἀρνητῶν. Ἡ πίστις δημιουργεῖ εὐαισθησίαν, ἡ ὁποία πάλιν δημιουργεῖ ἱερὰν ἀγανάκτησιν, δηλ. ἀγανάκτησιν καὶ ἐρθισμὸν ποὺ ἐγείρεται ὅταν ὁ Χριστιανὸς βλέπῃ ἢ νὰ προσβάλλεται ἡ ἐν αὐτῷ ἐλπίς, δηλ. ἡ Χριστιανικὴ πίστις, ἢ νὰ παρερμηνεύεται ἢ νὰ περιφρονῆται. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοήσῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἀπολογητικοῦ ἔργου του ὁ Χριστιανός, ἐὰν δὲν ἐμφορῆται ἀπὸ ἱερὸν ζῆλον. Ὁ ὀλίγης πίστεως χριστιανὸς παραμένει ἀπαθὴς καὶ ἀδιάφορος, ὅταν εὑρίσκεται εἰς μίαν περίστασιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρνητὴς ἐνίσταται καθ' ὡρισμένης διδασκαλίας τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἢ κατὰ τοῦ συνόλου αὐτῆς, ἀντὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἔνστασιν καὶ κατοχυρώσῃ τὴν Χριστιανικὴν πίστιν. Ἀπαιτεῖται ζῶσα πίστις διὰ νὰ ὑπερβληθῇ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια.

Ἡ ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς ἀπολογητικῆς εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἦτο ἐλευθέρα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, εἴτε ἐμφανεῖς εἴτε ἀφανεῖς. Κατὰ τοὺς πρώτους πέντε αἰῶνας οἱ κυριώτεροι ἀντίπαλοι κατὰ τῶν ὁποίων ἐνήργησαν οἱ ἀπολογηταὶ διὰ τοῦ προφικοῦ καὶ γραπτοῦ λόγου, ὑπῆρξαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἐθνικοί, Πλεῖστα τὰ ἔργα ποὺ τιτλοφοροῦνται ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΩΝ καὶ ΚΑΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ. Ἀπὸ τὸν 6ον αἰῶνα μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἡ Χριστιανικὴ ἀπολογητικὴ ἀπετείνετο κυρίως πρὸς τοὺς Σαρακηνοὺς ἤτοι τοὺς Μωαμεθανούς, δεδομένου ὅτι αὐτοὶ ὑπῆρξαν οὐ μόνον ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ κατακτηταὶ τῶν Ὀρθοδόξων χωρῶν. (π.χ. ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΚΑΤΑ ΙΟΥΔΑΙΩΝ τοῦ Ἀναστασίου Σιναΐτου, ΚΑΤΑ ΜΩΑΜΕΘ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ τοῦ Ἰωάννη Κατακουζηνοῦ.)

Σήμερον ὅμως ὁ Ὀρθόδοξος ἀπολογητὴς ἀντιμετωπίζει νέον ἔργον καὶ νέαν πρόκλησιν. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν περίοδον ὁ ἀπολογητὴς προσεπάθει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶνε ἀνώτερος τῶν ἐθνικῶν καὶ πλέον ἄξιος λατρείας, καὶ ὅτι οἱ θεοὶ τῆς μυθολογίας εἶνε εὐτελεῖς, ὑποκείμενοι εἰς ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Ἦτο ζήτημα ἀντιπαραβολῆς τῆς μιᾶς θρησκείας πρὸς τὴν ἄλλην, τοῦ ἑνὸς θεοῦ πρὸς τὸν ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ» εὔχεται εἰς πάντας τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς αὐτοῦ πλουσίαν καὶ διαρκῆ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

«ΖΩΗ. ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑ»

'Αριχμ. 'Ιωάν. Α. Παπαδοπούλου,
Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΑΥΤΟΣ εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς ἀξιολόγου ἰατρικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ DR. R. SIEBECK, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς HIEDELBERG (Γερμανία), ἐνώπιον παγκοσμίου ἰατρικοῦ συνεδρίου. Αὐτὴν καὶ μίαν ἄλλην παρὰ κάτω, τὰς παραλαμβάνομεν ἀπὸ τὸ θαυμασιώτατον βιβλίον «ἡ ἁρρώστεια καὶ ἡ ψυχή», τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε τὸ ἐν 'Αθήναις 'Ινστιτοῦτον φυχολογίας καὶ ψυχικῆς ὑγιεινῆς. Λέγει λοιπὸν ὁ SIEBECK, ὅτι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, μεταξὺ ἀρχῆς καὶ τέλους, δὲν ὑπάρχει μόνον ἁρρώστεια—ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα τὸν ἰατρόν. Ὑπάρχει καὶ ἡ ἁμαρτία». 'Επεξηγῶν τὴν γνωμάτευσίν του αὐτὴν προσθέτει, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἁρρώστειας ὁ ἄνθρωπος διέρχεται καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἁμαρτίας. Τὴν ἁμαρτίαν, λέγει, ὁ ἰατρὸς τὴν ἐξετάζει ὡς παράβασιν καὶ παρακοὴν πρὸς τοὺς νομους τῆς φύσεως, πρὸς τὴν λογικήν, πρὸς τὴν φρόνησιν. Ἡ 'Εκκλησία τὴν ἐξετάζει ὡς παράβασιν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος Αὐτὸς εἶναι ὁ νομοθέτης τῶν νόμων τῆς φύσεως. Κατὰ βάσιν λοιπὸν δὲν ὑπάρχει διαφορὰ οὐσιαστικὴ εἰς τὴν ἰατρικήν τὴν ψυχολογικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἔννοιαν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ἁμαρτίας.

Εἰς τὸ ἴδιον ἰατρικὸν συνέδριον ὁμιλῶν μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ ὁ διάσημος ἰατρὸς—ψυχοθεραπευτὴς καὶ καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ INNSBRUCK (Αὐστρία) DR. ED. GRUNEWALD, εἶπεν: «Ὅταν ἁμαρτάνωμεν, ἀσφαλῶς θέλομεν τὴν ἁμαρτίαν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἀποκλείει τὴν ἐκ μέρους μας ἀπόκρουσιν τῆς ἁμαρτίας, δηλαδὴ τὸ νὰ μὴ θέλωμεν νὰ εἴμεθα ἁμαρτωλοί. 'Εν πάσῃ περιπτώσει, λέγει, ἂν ἡ θέλησίς μας ἦτο τόσον ἰσχυρά, ὥστε παρ' ὅλας τὰς παρορμητικὰς περιστάσεις νὰ λέγωμεν τὸ ἀποφασιστικὸν «ὄχι» εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τότε δὲν θὰ ἡμαρτάνομεν, καὶ πλεῖστοι Ἅγιοι ἀπέδειξαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς δι' ἓν τοιοῦτον ἡρωϊκὸν «ὄχι».

* * *

'Ανεφέραμεν τὰς γνωματεύσεις αὐτὰς—δύο ἐξ ἀπείρων— διὰ νὰ καταδείξωμεν τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία, ὡς παραβίασις τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς φρονήσεως, φθείρει καὶ σῶμα καὶ ψυχήν.

Ἡ 'Εκκλησία διακηρύττει ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅτι αὐτή, κατὰ τὸν 'Αριστοτέλην, εἶναι ἡ ζῶσα προσωπικότης. Αὐτὴν δὲ τὴν ψυχήν, τὸν ἄνθρωπον δηλαδή, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσῃ ὁ Θεῖος Λυτρωτής, αὐτὴν ἀνέπλασε διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ ἀπέπλυνεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τοῦ τιμίου Αἵματός Του. Δι' αὐτήν, καὶ χάριν αὐτῆς, ἀπεκάλυψε τὰς θεϊκὰς ἀληθείας περὶ τῆς ζωῆς καὶ περὶ τοῦ εὐγενοῦς προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος καὶ πραγματοποιεῖται μόνον ἀπὸ ἐκείνους τῶν ὁποίων τὴν ψυχὴν λαμπρύνει τὸ φῶς τῆς πίστεως. Αὐτοὶ δὲν κουράζονται εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Τοὺς ἐνισχύει ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις. Ἡ ἐλπὶς δὲ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία προσφέρει εἰς αὐτοὺς ἀδιακόπως τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ τὰς ἠθικὰς ἱκανοποιήσεις. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν προβλήματα, τὰ ὁποῖα νὰ καταπονοῦν καὶ νὰ βασανίζουν τὴν ψυχήν των, ἐπομένως δὲν κυριεύονται ποτὲ ἀπὸ τὴν φοβερὸν ἀσθένειαν τῆς ψυχοπαθείας. "Οσοι πάσχουν ψυχικῶς, ἁρρωστοῦν σωματικῶς.

Εὐλόγως λοιπὸν παρατηρεῖ ὁ 'Αριστοτέλης, ὅτι αἱ καταστάσεις τῆς ψυχῆς εἶναι καὶ καταστάσεις τοῦ σώματος. Θυμός, πραότης, φόβος, καλωσύνη, θάρρος καθὼς ἐπίσης τὸ νὰ ἀγαπᾷς ἢ νὰ μισῇς, ὅλα αὐτά, λέγει, ἐπηρεάζουν τὸ σῶμα. Κάθε ἁρρώστεια λοιπόν, καθὼς διακηρύττει ἡ AMERICAN PSYCHOSOMATIC SOCIETY εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ της, εἶναι καὶ μία ψυχοσωματικὴ ἀντίδρασις. Ἡ ψυχὴ δηλαδὴ εὑρίσκεται πάντοτε ἐνεργῶς ἐμπλεγμένη εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἀσθένειάν του. Ὑγεία λοιπὸν δὲν σημαίνει μόνον ἀπουσίαν τῆς ἀσθενείας, ἀλλὰ κυρίως σημαίνει ἁρμονίαν μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς. Ἡ ἁρρώστεια, ἐξ ἄλλου, φανερώνει δυσαρμονίαν τοῦ ἁρρωστημένου ἀτόμου καὶ τοῦ κόσμου, σημαίνει ἀπάρνησιν τῆς θείας τάξεως. Καλῶς ἐλέχθη, ὅτι κάθε ψυχοπαθὴς εἶναι καὶ μιὰ παραστρατημένη ψυχή.

'Ο DR. ALVEREZ, καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ MINNESOTA UNIVERSITY, εἰς τὴν ἐτησίαν γενικὴν συνέλευσιν τῆς AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION ἀνεκοίνωσεν, ὅτι «ἕνας νευρικὸς κλονισμὸς ἢ μεγάλη ψυχικὴ καταπόνησις, ἠμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ὄχι μόνον λειτουργικήν, ἀλλὰ καὶ ὀργανικὴν νόσον, ὅπως τὸ ἕλκος, ὑπερπίεσιν, ἀρθρίτιδα, καρδιακὰς νόσους, διαβήτην, δερματικὰς νόσους, ἆσθμα, ἐντερίτιδα, ἢ καὶ ἐγκεφαλικὴν θρόμβωσιν.»

Εὐλόγως λοιπὸν ἐλέχθη, ὅτι διὰ νὰ εὕρῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, τὸν ὁμαλὸν δρόμον τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ψυχικήν του ἰσορροπίαν καὶ γαλήνην, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρέχῃ εἰς ἰατροὺς διὰ νὰ τὸν θεραπεύσουν, ἀφοῦ καθένας μας ἠμπορεῖ νὰ προλάβῃ πολλάς, πλείστας ἀσθενείας, ἀκολουθῶν τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου διὰ τὴν ζωήν, διὰ τὴν φρόνησιν καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς πίστεως.

The Greek Archdiocese: Its Institutions And Projects

BY ARTHUR DORE
Public Relations Director of the Greek Archdiocese

The many and varied administrative problems of the Greek Archdiocese and its six Diocesan Districts are generally recognized by our Greek Orthodox Americans who take interest in the concerns of their own communities. Less known, however, are some of the vital institutions of the Archdiocese, and some of the important projects it directs, with the help of our Auxiliary Bishops, our priests and the members of our communities, under the vigorous and far-seeing leadership of Archbishop Micheal. We shall therefore discuss some of these institutions and projects, stressing their essential nature and purpose, and regretfully omitting, because of the requirements of space, due credit to particular clergymen and laymen of our Church who may be largely responsible for their success.

Of prime importance among the institutions of the Archdiocese is the source of our Greek Orthodox Priests in America. The Holy Cross Orthodox Theological School. Originally founded in Pomfret, Connecticut in 1938, the Theological School, with a current enrollment of over 100 Seminarians, has been located on the beautiful site of 50 Goddard Avenue in Brookline, Massachusetts since 1947. The Theological School, like most of our institutions, is currently being expanded in order to better serve the growing needs of Greek Orthodoxy in America. In this connection, it is raising funds for the construction of a new church, a library, and additional classrooms, as well as for a printing press to enable us to print our own many publications. At present the Theological School, which with larger graduating classes in the future will alleviate our great scarcity of priests, confers the degrees of Bachelor of

---

Πρὸ πάντων δὲ ἀκολουθῶν καὶ μιμούμενος τὸ παράδειγμα Ἐκείνου, ὁ Ὁποῖος διὰ τοῦ Εὐαγγελίου Του διακηρύττει καθημερινῶς, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς, ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς, ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωή.»

Μὴ ὅμως εἴπῃ κανεὶς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὅτι δύναται νὰ διέλθῃ τὴν ζωήν του ὡς ἀναμάρτητος. Τὰ ἁμαρτήματα εἶναι πολυειδῆ καὶ πολύτροπα. Εἶναι ἑκούσια ἢ ἀκούσια. Διαπράττονται ἐν γνώσει ἢ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ. Εἶναι φανερά, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀφανῆ. Ἐκδηλώνονται, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν πολλάκις ἐπίμονον ὑπόθεσιν τῆς διανοίας. Δυνατὸν ἕνας λόγος νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν σκέψιν τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι δὲ ὁ λόγος ἡ σκιὰ φανεροῦ ἢ καὶ κρυφίου ἔργου ἁμαρτίας. Πάντα ταῦτα συνταράσσουν τὴν ψυχὴν καὶ βαρύνουν τὴν συνείδησιν. Ἀπὸ τὸ βάρος δὲ αὐτὸ πρέπει καὶ ὀφείλει ἕκαστος ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἐλαφρώνῃ τὴν συνείδησίν του. Καθὼς ἡ ἀσθένεια εἶναι ἄρνησις τῆς ὑγείας, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἄρνησις τῆς ἀγαθότητος. Εἶναι ἀσθένεια τῆς ψυχῆς, φανερὰ ἢ ἀφανής. Ἂν διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος σπεύδει ὁ συνετὸς ἄνθρωπος πρὸς τὸν ἰατρὸν τῶν σωμάτων, κατὰ τὸ ἴδιον λόγον συνέσεως ὀφείλει ὁ χριστιανὸς ὀρθόδοξος νὰ καταφεύγῃ πρὸς τὸν ἰατρὸν τῶν ψυχῶν. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ ἱερεὺς—ἐξομολόγος.

Διὰ τὴν ψυχολογίαν, τὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν ὠφέλειαν τῆς Ἐξομολογήσεως θὰ ἀφιερώσωμεν τὸ προσεχὲς ἄρθρον.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 94)

ἀπὸ πνευματικὴν ἀνεπάρκειαν. Καὶ ἡ ἀποστολή μας εἰς ἀδράνειαν, ἂν ὁ ψυχικός μας κόσμος ἔπασχεν θὰ ἐζημιοῦτο ἐπικινδύνως. Ὁ κίνδυνος δὲ αὐτὸς ἀποτελεῖ μόνιμον ἀπειλήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπαλλαγῶμεν, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον προσφεύγωμεν εἰς τὰς πηγὰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἱκαναὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν ἱκανοτήτων μας.

Περιττόν, νομίζω, νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ δαψιλὴς μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατερικῶν συγγραμμάτων βοηθεῖ, ὅσον οὐδὲν ἄλλο, εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν τοῦ ἐν ἡμῖν χαρίσματος. Ἡ προσευχὴ θερμὴ καὶ ἀδιάλειπτος πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα Κύριον τροφοδοτεῖ θαυμασίως τὰς ψυχικάς μας δυνάμεις καὶ ἑλκύει τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον μας. Ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλοῦμεν ἐσωτερικὴν ζωὴν εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι διὰ τὸν ἱερέα πρῶτον πίστεως καὶ ζωῆς. Χωρὶς αὐτὴν προχωρεῖ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἀποτυχίαν. Ἔπειτα ἀκολουθεῖ ἡ μελέτη καὶ ἀντιμετώπισις τῶν ἑκάστοτε ἀναφυομένων κατὰ τὴν πορείαν τῆς ἱερατικῆς μας διακονίας προβλημάτων.

Ὁ γράφων εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας ταπεινὸς ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ προσπαθήσῃ ἐκ τῆς πτωχῆς πείρας τῆς ὑπερεικοσαετοῦς ἱερατείας του νὰ προσφέρῃ τὸν πτωχὸν ὀβολόν του πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν συναδέλφων του, ἕτοιμος νὰ δεχθῇ καὶ ἐκείνων τὴν προσφορὰν ἐκ τῆς πλουσίας των πείρας. Τοιουτοτρόπως ἀλληλοενισχυόμενοι θὰ ἐπιτύχωμεν νὰ ἀναζωπυρώσωμεν τὸ ἐν ἡμῖν χάρισμα εἰς δόξαν Κυρίου καὶ τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας.

Arts in Theology and Bachelor of Divinity, as well as the graduate degree of Master of Sacred Theology. A five year plan, worthy of the utmost support, has already been initiated to enlarge the graduate departments, and to convert the Theological School into the Greek Orthodox University of America by 1962.

Saint Basil's Academy, situated in a lovely setting of 260 acres in Garrison, New York, was founded in 1944 by the Archdiocese and the Ladies Philoptochos Society with a three-fold purpose: To provide children of Greek descent, who are orphans or from broken families, with a home-like atmosphere; to train qualified girls as Greek teachers, choir directors, and community secretaries; and to cultivate Greek Letters and our religious and cultural Hellenic heritage in America. This educational program is being enforced by the ten full-time Greek-American Schools and the 350 afternoon schools of our various communities, with some 20,000 Orthodox children attending. It is supplemented by our 375 Sunday Schools, with an enrollment of 35,000.

Since the educational and social programs of the Archdiocese, as applied by our communities throughout the United States are constantly expanding, Saint Basil's Academy will require additional facilities. These will be made possible, in part, by the plan of the Order of Ahepa to provide for the Academy an "Ahepa Home for Boys" as well as additional classrooms. These additions will enable boys, as well as girls, to live and be educated at Saint Basil's.

The Archdiocese plans to take care of the needy old as well as the needy young. A good start towards this has been made in the First Diocese District with the recent purchase of a fine property at 3 Lehman Place, near the New York City limits in Yonkers, which is being converted into the "Home for the Aged". Chicago, Boston and Pittsburgh are following suit with a similarly conceived institution. The eventual plan of the Archdiocese is to found a "Home for the Aged" in each of the six Diocese Districts, so that our old people without homes of their own may spend the remainder of their lives in a congenial Greek Christian environment instead of wasting away in an unhappy and uncared for old age, or becoming public charges, as some of them otherwise would.

Social and domestic problems have been handled daily by the Archdiocese in such numbers, that it was thought advisable to institute a separate Welfare Agency of the Archdiocese which would provide social services, from a central source, similar to those undertaken by the Ladies Philoptochos Societies on a local scale. This department will utilize volunteer help, but its aim will be to operate on a more professional basis eventually, with a trained staff providing free facilities for those of our people who need them, in cooperation with available state and city agencies. Its range will be a wide one, including emergency relief, employment, domestic complications, problems of immigration, and the procedures necessary for the adoption of children. The Welfare Agency will also keep in contact with hospitals and other institutions for the alleviation of our Orthodox communicants confined therein.

The Archdiocese has well understood that the Greek Orthodox who needs assistance may better be helped, in many ways, if our Orthodox faith is more generally recognized in this country. Thus one of the most important projects of the Archdiocese is the national drive for recognition of Eastern Orthodoxy, including of course all Orthodox Churches in America, as a major faith. Up to the present time, Eastern Orthodoxy has been granted official recognition as a major faith through legislation enacted by seventeen States of the Union, namely: California, Connecticut, Delaware, Florida, Georgia, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minnesota, Missouri, Nevada, New Jersey, Ohio, Pennsylvania, Rhode Island, South Carolina, and Texas. In addition, similar legislation is pending in other State Legislatures, as is also a bill in the United States Senate for federal recognition of Eastern Orthodoxy as a major faith. Inquiries about the proper procedures to be followed, and the correct form of resolutions which should be introduced in State Legislatures that have not yet granted recognition to our faith may be addressed to the Office of Public Relations, Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

A significant indication of the recognition of our Church took place in January, 1957 when Archbishop Michael was invited by President Eisenhower to deliver the invocation at his second inauguration. Also, the Armed Forces of the United States recognize Eastern Orthodoxy as a major faith, and provide separate identification tags designating this faith. Eastern Orthodox Chaplains have been commissioned in all branches of the Military Service, and at the present time, only the vital scarcity of priests for our own communities prevents our own Church from having a greater representation of Chaplains in uniform. Many of our priests, however, are serving as part-time Chaplains in Veterans Administration Hospitals, and Archbishop Michael, at the government's request, is jresently organizing a committee of high Orthodox churchmen to systematize the appointments of Eastern Orthodox Chaplains in the 176 Veterans' Hospitals throughout the country. The Arch-

diocese also has a long range plan to greatly increase our representation of Chaplains in federal, state and city hospitals and other institutions, as more of our priests gradually become available to minister to the spiritual needs of Orthodox inmates.

State and federal legislation involving national recognition of our faith is of direct concern to the Greek Archdiocese and to our people, but the Archdiocese follows closely, as well, legislation which may affect the interests of Greek-Americans, and takes quick action when the occasion demands it. For example, last year our Office of Public Relations sent out thousands of circulars, letters, and telegrams to our Orthodox communities and organizations, and to legislators and influential citizens, urging support for the Immigration Bill which was passed by the last Congress, and which provides for the entry into the United States from abroad, of additional adopted orphans and the immediate families of aliens, as well as of citizens, residing in the United States. And this year, when it is expected that more liberal immigration legislation will be introduced in Congress, the Archdiocese will again consider it a duty, on behalf of our interested Greek Orthodox, to take an active and effective part in its support. On the other hand, the Archdiocese has explained to our people, and has opposed with countless communications sent out, legislation which might be detrimental to Greek-American interests. This was the case in a recent Congressional bill, which fortunately was not passed, that would have denied pensions to American Veterans living permanently abroad, as are doing many of our Greek Orthodox Veterans, who now live in Greece for the sake of health or economy, or for other reasons.

The activities and projects of the Archdiocese involve to a great degree the relationship of our Greek Orthodox Church and its traditional culture, to American institutions. To further this relationship, so integral for the perpetuation and progress of our faith in this country, the Archdiocese not only maintains the closest possible connections with other Orthodox Churches in America, but also cooperates with other denominations in the United States. This is principally done through our memberships in the National Council of the Churches of Christ in the United States, and in the World Council of Churches, of which Archbishop Michael is one of the six Presidents. The participation of our high churchmen, priests and representatives in the many activities and meetings of these two influential religious bodies, and their contacts with other denominations, gives our Church an opportunity to present and to explain to the American public certain traditional aspects and doctrines of our Orthodox faith. Such associations, which include contacts with many other ecclesiastical, philanthropic and social American organizations, too numerous to detail here, also help us to better understand other religious groups.

The Archdiocese, as this brief account makes obvious, has the two-fold purpose of serving our own communicants for the advancement of our Church in the United States, and of presenting Orthodoxy in the most understandable way to those of other faiths. Both these aspects are reflected in the Archdiocese Department of Publications, which in addition to the many works it publishes in Greek, also issues English editions of books and pamphlets on our Church, explaining for others, as well as for our own people, the traditions, doctrines and rituals of Greek Orthodoxy. The Department of Publications also publishes annually a most informative and valuable yearbook, the new edition of which, entitled "Greek Archdiocese Handbook—1958". Speaking of publications, it is pertinent to add here that the official organ of the Archdiocese is "The Orthodox Observer" with editorial offices at the Greek Archdiocese.

The Office of Public Relations of the Archdiocese is also engaged, in its own sphere and in the English language, in both serving the needs of Greek Orthodoxy and in explaining what it stands for to the American public. It handles publicity, information, and press releases. It helps promote the projects of the Archdiocese and maintains contacts with a great number of varied organizations for the advancement of Orthodoxy in America. It cooperates with our churches and communities in publicizing celebrations and special events of importance. It also maintains radio and television connections for the promotion of programs that will publicize, an acceptable way, our Greek Orthodox faith.

The Greek Archdiocese has also initiated several projects which are designed to serve more special, and so to speak, more inner and "personal" needs of our Church. Among these we may list the "Dekadollarion" or ten dollar subscription, paid by the members of all our communities. This vital subscription helps maintain the Greek Archdiocese, the Ecumenical Patriarchate of Constantinople which is the seat of Orthodoxy, the Patriarchate of Jerusalem, the Theological School, Saint Basil's Academy, and other of our institutions. The "Dekadollarian" aslo benefits The Greek Orthodox Clergy Benevolent Fund, which has been in existence a number of years, and the newly-formed Greek Educators' Benevolent Fund, both of which were initiated

Why I Believe . . . III

BY REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS
Perth Amboy, New Jersey

In the first two installments, Rev. Constantelos discussed the challenge of religion and the fact that the awakening interest in religion is a characteristic of modern man. The text now continues:

But independent of these scientific beliefs, the unity of the human race is proved by the essential religious nature of man. It is the sentiment of religiousness, the instinct of being religious. The religious sentiment is an entity which embraces many religious objects, such as religious fear, religious love, religious awe, and religious joy. But religious love is only man's natural emotion of love directed towards a religious object. This sentiment, which through several forms of expression is responsible for the different types of religion, is native and universal. Everyone has some religious sentiment, for the tendency to listen to something beyond the call of the physical world of the "here and now" seems to be a characteristic human trait. Dr. E. De Pressense says that "the religious sentiment is the peculiar characteristic of man; it is part of his very being. It is an intuitive and spontaneous development of his nature. He turns instinctively to the Divine as the magnet to the pole . . . If man were not a religious being by nature, he would never become religious." *(E. De Pressense, the Ancient World and Christianity, page 8)*. Religion and spiritual thinking have their roots in the deepest aspirations of man.

Indeed, there is no irreligious man. Man has always been and is incurably religious. This is the verdict not only of history but of archaelogy and anthropology as well. The crude art on the walls of the caves in which the man of the stone age took shelter has religious significance. The graves of the dead testify to their faith in a hereafter. Religious belief among men is as old as the oldest records and is universal among the most primative tribes today.

M. De Quatrefages, a great and unbaised specialist says that "we nowhere find either a great race or even a division, however unimportant, of that race, professing atheism." *("The Human Species", 3rd Ed. page 483)*, which indicates that he considers religious sentiment to be the distinctive trait of humanity. Two beliefs are practically universal:—a belief in beings superior to man and a conviction that the existence of man is not limited to the present life, but that there remains for him a future beyond the grave. It is doubtful whether there is any people entirely without religion. No people has ever attained a significant culture, marked by arts, social customs and wide-spread traditions without some appreciable religion. For the religious spirit is in us, and the mystical aspiration is an essentially human trait. It is hidden at the bottom of our souls awaiting the event in the manner of an enzyme, or the man capable of transforming it into full religion, into faith. The great bio-physicist Lecomte dy Nouy has this to say: "Independently of any rite, of any Church, there has always existed in the world a religious spirit, a desire to believe, a desire to adore without restriction, a desire to humiliate oneself in total veneration, a desire to elevate oneself by approaching a conceivable but inaccessible ideal." *("Human Destiny," page 179.)*

This desire, which is of divine origin, is a universal element and identical in all men. That is why our Greek Orthodox Church recommends that men must be made to understand that the important thing in life is to develop this religious spirit within us, to purify ourselves, to better ourselves, to come closer to the perfect ideal which for us is Christ.

NEXT ISSUE: History and Religion; the Origins of Religious Awareness.

---

under the Auspices of the Archdiocese, and provide pensions and emergency financial assistance for our Greek Orthodox priests and teachers.

Though the Archdiocese, as the foregoing will testify, has many concerns relating to our own Greek-American Orthodox, it has not been neglectful of Orthodoxy and our Greek brethren abroad. Proofs of this are the Archdiocese sponsored Patriarchate Fund, carried on during the past three years, and emergency funds which have benefited the Greek Ionian and Aegean Islands, the territories of Thessalia, and most recently the region of Messinia in the Peloponessus, all of which were struck by earthquakes and other disaters.

But naturally, it is with the perpetuation of our venerable Greek Orthodox faith in America that the Greek Archdiocese of North and South America is primarily concerned. Old ties are not broken, but new ones must constantly be made in order that Orthodoxy may continue to be a reality in the new world. And in the last analysis, the Archdiocese cannot do more in the promotion of its many essential institutions and activities for the continuation of our faith here, than the spiritual and material support of Greek-Americans authorize and enable it to do. With this in mind, all Americans of Greek descent should do their utmost to help the Greek-Archdiocese and its institutions, so that our Hellenic Orthodox faith may progress and prosper in our American way of life.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΧΑΡΜΟΥΣΥΝΟΙ καὶ γηθόσυνοι εἶναι τῆς Θείας ναστάσεως οἱ ὕμνοι καὶ τὰ τροπάρια. Θὰ ὑπέθετε νείς, ὅτι, μεθυσμένοι ἀπὸ πνευματικὴν χαρὰν καὶ αλλίασιν, τὰ ἔγραψαν οἱ ἱεροὶ καὶ θεῖοι ὑμνογράφοι. Ποῖον πρῶτον νὰ ἀναφέρῃ καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ κανείς καὶ ποῖον ὕστερον! «Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα!». «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια!». «Οὐρανοί μεν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω· ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος». Ἐγκωμιάζεται καὶ ὑμνεῖται εἰς ὅλα ὁ Καθαιρέτης τοῦ ἅδου, ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς, ἡ χαρὰ τῆς ναστάσεως, ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ Σύμπαντος, λοιποῦ τε καὶ ἀλόγου, ἡ ἐπικράτησις τοῦ Φωτός, τῆς ληθείας καὶ τῆς Ζωῆς. Πόσον ἐπίκαιρα εἶναι τοῦ ρου Χρυσοστόμου τὰ λόγια: «Ποῦ σου θάνατε τὸ ντρον; Ποῦ σου ἅδη τὸ νῖκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ χαίρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεύεται!».

* * *

ΕΚΕΙΝΟ, ὅμως, ποὺ θὰ ἔπρεπεν ὅλως ἰδιαιτέρως τονισθῇ, εἶναι τοῦτο: ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ τροπάρια καὶ εἰς ὅλην γενικῶς τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τῆς ναστάσεως, ὡς καὶ εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας ὁλοκλήρου τοῦ Πεντηκοσταρίου, κλῆρος τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι ἡ ἀθανασία, μακαρία αἰωνιότης. Αὐτή, ὅμως, ἡ μακαρία αἰωνιότης δὲν εἶναι δῶρον, ποὺ λαμβάνομεν ἁπλῶς καὶ ἔτυχεν. Ὄχι! Πρέπει καὶ δι' ἡμᾶς νὰ ἀποτελῇ ἆθλον, τὸ βραβεῖον δηλονότι ἑνὸς ἀγῶνος, μιᾶς προσπαθείας—ὅπως ἀκριβῶς καὶ δι' Αὐτὸν Τοῦτον ὁ Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν, ἡ Ἀνάστασίς Του ὑπῆρξε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης κατὰ τοῦ πειραστοῦ, τοῦ θριάμβου κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῆς ἁμαρτίας. Ἂς τὸ ὑπενθυμίζι δὲ τοῦτο, τονίζει καὶ ὑπογραμμίζει ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ὕμνου, ποὺ ψάλλεται τὸ Πάσχα, ἀντὶ τοῦ Τρισαγίου: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε». Δὲν πρόκειται περὶ εὐχῆς. Οὔτε περὶ προτροπῆς. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ καταστάσεως, ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ κάθε τέκνον τῆς χάριτος, κάθε βεβαπτισμένον ἄνθρωπον. «Συνετάφημεν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα... καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν».

* * *

ΕΠΩΦΕΛΟΥΜΕΘΑ δὲ αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας, διὰ προσθέσωμεν μὲ ὅλην μας τὴν δύναμιν, ὅτι, ἂν αὐτὴ καινὴ ζωή, ἀναγεννημένη, πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς Χριστιανική, πρέπει νὰ εἶναι τὸ διακριτικὸν γνώρισμα κάθε Χριστιανοῦ, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ εἶναι κάθε Ὀρθοδόξου τοιούτου. Διὸ πάντων ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῶμεν, ὅτι τὴν Ὀρθοδοξίαν μας πρέπει νὰ τὴν ἀποδεικνύωμεν μὲ τὴν καθαράν, τὴν ἁγίαν, τὴν εὐγενῆ καὶ ὄντως χριστιανοπρεπῆ καθημερινὴν ζωήν μας. Ἔτσι διεκρίνοντο, κατὰ τὴν πρώτην ἐποχὴν τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς μὴ Χριστιανούς. Ἦσαν ὡσὰν τὰ φῶτα, ποὺ φωτίζουν ἐν τῇ σκοτίᾳ, ὡσὰν τὴν πόλιν τὴν κειμένην ἐπάνω ὄρους, ὡσὰν τὸ ἅλας, ποὺ προφυλάσσει ἀπὸ τὴν σῆψιν καὶ τὴν φθορὰν τὰς τροφάς—κατὰ τοὺς θείους καὶ πάντοτε ἐπικαίρους λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἂν δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη προσπάθεια, τοιαύτη φροντὶς καὶ πρόνοια, τοιοῦτος ζῆλος, ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶναι ἐμπαιγμός, εἶναι ὄνειδος μᾶλλον ἢ καύχησις, μειονέκτημα μέγα ἢ πλεονέκτημα. Πόσον ἐπίκαιρα δι' ὅλους μας εἶναι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὰ λόγια: «Ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν... Ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε. Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν... πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω».

* * *

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν 14ην Ἐκκλησιαστικὴν Συνέλευσιν, ποὺ θὰ συνέλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Πολιτείας Γιούτα, τὸ Σώλτ Λέϊκ Σίτυ, ἀπὸ τῆς 29ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 5ης Ἰουλίου. Πρέπει νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεραι Κοινότητες. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἤδη ἔχει ἀπολύσῃ ἱκανὰς Ἐγκυκλίους. Πιστεύει δὲ ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ αὕτη Συνέλευσις θὰ εἶναι ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεστέρας. Διότι καὶ τὰ θέματα, ποὺ θὰ τὴν ἀπασχολήσουν εἶναι ζωτικώτατα· καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνελεύσεως εἶναι τὰ μάλιστα κατάλληλος, διότι οἱ γονεῖς θὰ ἔχουν τὰ παιδιά των ἐλεύθερα ἀπὸ τὰς σχολικὰς ὑποχρεώσεις, καὶ ἡ πόλις τῆς Συνελεύσεως εἶναι ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ διότι, τέλος, ἡ Ὀργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ τοὺς δύο καλούς μας Ἱερεῖς τῆς νέας γενεᾶς ἐργάζονται ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς 14ης Κληρικολαϊκῆς μας Συνελεύσεως. Ἂς ἐνδιαφερθοῦν διὰ τοῦτο ὅλαι αἱ εὐλογημέναι Κοινότητές μας καὶ αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες, νὰ στείλουν ἀντιπροσώπους. Ἂν δὲν ἠμπορεῖ μία Κοινότης νὰ στείλῃ τρεῖς, ἂς στείλῃ δύο, ἂς στείλῃ ἕνα ἀντιπρόσωπόν της. Ἂς στείλῃ, ὅμως. Αἱ Φιλόπτωχοι, εἴμεθα πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι, ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθόν, θὰ ἀντιπροσωπευθοῦν καλῶς.

Μὲ τὰς χαρμοσύνους ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἂς μὴ λησμονῶμεν καὶ τὰ ὀρφανά μας, τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ἔχουν καὶ αὐτὰ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Εἴμεθα, πραγματικά, εὐγνώμονες πρὸς τοὺς Πρωτοπόρους μας εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν τὸ πᾶν; Ἐὰν εἴμεθα εἰλικρινεῖς, ἂς δείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας τὸ «Σπίτι τοῦ Πρωτοπόρου», τὸ πρῶτον Ἑλληνοαμερικανικὸν Γηροκομεῖον.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς

ΦΙΛΟΣΧΟΛΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

Ἡ συστηματικὴ καλλιέργεια φλεκπαιδευτικῶν ἐνδιαφερόντων σὲ κάθε κοινότητα εἶναι ἡ καλύτερη προϋπόθεση γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν ἰδιοτύπων, ὅσο καὶ συγκεκριμένων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει τὸ ἑλληνικὸν κοινοτικὸ σχολεῖο.

Ἡ καλλιέργεια τῶν ἐνδιαφερόντων αὐτῶν εἶναι ἔργο, ὅπως πολλὲς φορὲς ἔχι τονισθῆ, τῆς πνευματικῆς καὶ διοικητικῆς τῆς κοινότητος, τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τῶν νέων ἐπιστημόνων καὶ γενικῶς ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν στὴν κοινοτικὴ περιοχή.

Οἱ παράγοντες ὅμως αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν ἀποτελέσματα θετικά, ἂν δὲν ἐνεργοῦν προγραμματισμένα καὶ ἂν δὲν κινοῦνται μεθοδικὰ καὶ σκόπιμα στὰ πλαίσια εἰδικῶν ὀργανώσεων, οἱ ὁποῖες διέπονται ἀπὸ κανονισμοὺς καὶ οἱ ὁποῖες διαθέτουν τὸν κατάλληλο διοκητικὸ καὶ ὀργανωτικὸ μηχανισμό.

Τὸ δεδομένο αὐτὸ ὁδηγεῖ, ὅπως ἀναφέρεται καὶ στὸ ἐπίσημο πρόγραμμα τῆς βασικῆς ἑλληνικῆς παιδείας, στὴν ἀνάγκη τῆς συγκροτήσεως μερικῶν φιλεκπαιδευτικῶν θεσμῶν καὶ συλλόγων, στηριζομένων στὶς ἀρχὲς ποὺ διέπουν ἀνάλογες ὀργανωτικὲς προσπάθειες στὰ πλαίσια ἄλλων μεγάλων καὶ προοδευτικῶν ὀργανισμῶν στὴ χώρα αὐτή.

Ποιοὶ εἶναι οἱ κυριώτεροι φιλεκπαιδευτικοὶ σύλλογοι, οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦσαν καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ λειτουργοῦν σὲ ὅλες τὶς κοινότητές μας;

1. Σύλλογος Γονέων καὶ Διδασκάλων. P. T. A.

Ὁ κυριώτερος ἀπὸ τοὺς συλλόγους αὐτοὺς εἶναι ὁ Σύλλογος Γονέων καὶ Διδασκάλων. Σχολεῖο, τὸ ὁποῖο δὲν κατορθώνει νὰ ὀργανώσῃ τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν καὶ νὰ ὑποκινῇ συστηματικὰ τὸ ἐνδαφέρον των γιὰ τὸ ἔργον του, εἶναι ἀδύνατο νὰ σημειώσῃ πρόοδο καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπιτυχῶς τὴν ἀποστολή του.

Ὁ Σύλλογος Γονέων καὶ Διδασκάλων, καθοδηγούμενος καταλλήλως, φροντίζει νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν κανονικὴ καὶ ἀποδοτικὴ ἐργασία τοῦ σχολείου. Παρακολουθεῖ τὴν διδακτικὴ προσπάθεια. Ἐξοικειώνει τὴν οἰκογένεια μὲ τοὺς μορφωτικούς μας σκοπούς. Προγραμματίζει τὴ συνεργασία γονέων, κηδεμόνων καὶ ἐκπαιδευτικῶν καὶ, γενικά, μετέχει ἐνεργῶς στὴν ὅλη ζωὴ τοῦ σχολείου.

Ὁ θεσμὸς Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων ἔχει καθιερωθῆ παντοῦ ὅπου ἡ παιδεία στηρίζεται σὲ βάσεις συγχρονισμένες. Στὴ χώρα μας ὁ θεσμὸς αὐτὸς εἶναι πιὰ ἐπίσημα ἀναγνωρισμένος. Ἡ ἐντατική, μάλιστα, προσπάθεια γιὰ τὴν διαρκῆ βελτίωση καὶ τὸ συγχρονισμὸ τῆς Ἀμερικανικῆς παιδείας στὴν ὀργανωμένη καὶ τὴ συστηματικὴ ἐπίδραση τῶν γονέων καὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν κυρίως ὀφείλεται.

Τὸ ἑλληνικὸ κοινοτικὸ σχολεῖο, διοικούμενο καὶ ἐποπτευόμενο σχεδὸν σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς μὲ τὶς ὁποῖες ἐποπτεύεται, διοικεῖται καὶ συντηρεῖται ἡ παιδεία στὴν Ἀμερική, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἐκμεταλλευθῇ στὸ δυνατὸ σημεῖο τὴν πεῖρα τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων καὶ ἀπὸ τὶς εἰδικὲς ἐκδόσεις των καὶ τὰ περιοδικὰ νὰ ἀντλῇ ἕνα πλῆθος χρησίμων πληφοριῶν καὶ ὁδηγιῶν. Ἡ εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ξεκινῶντας ἀπὸ τὶς ἀπόψεις αὐτές, ἔχει ἐφοδιάσει τοὺς ἐνδιαφερομένους μὲ τὶς σχετικὲς ὁδηγίες καὶ προγράμματα.

2. Ἑλληνοαμερικανικὴ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἕνωσις Νέων καὶ Νεανίδων.

Παράλληλα μὲ τὸ Σύλλογο Γονέων καὶ Διδασκάλων, εἶναι σκόπιμο νὰ λειτουργῇ σὲ κάθε κοινότητα ἡ Ἑλληνοαμερικανικὴ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἕνωσις τῶν Νέων καὶ Νεανίδων. Μὲ τὴν Ἕνωση αὐτὴ ἐπιδιώκεται κυρίως ἡ καλλιέργεια τῶν ἐνδιαφερόντων τῆς Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας γιὰ τὴν ἑλληνικὴ παιδεία γενικὰ καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς κοινότητος. Ἂν οἱ νέοι δὲν ἐνστερνισθοῦν ἐγκαίρως τοὺς πολιτιστικοὺς σκοποὺς τῆς κοινότητος καὶ ἂν δὲν ἐξοικειωθοῦν μὲ τὰ συγκεκριμένα καὶ τὰ πρακτικὰ μέτρα γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν σκοπῶν αὐτῶν, ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἀποκοποῦν, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν παράδοσή μας καὶ τὸ σχολεῖο νὰ χάσῃ ἔτσι τοὺς φυσικούς του φίλους καὶ συμπαραστάτες.

Στὴν Ἕνωσιν μετέχουν ὅλοι οἱ νέοι καὶ οἱ νέες, ἰδίως ὅμως ἐκεῖνοι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μποροῦν, χάρις στὴν παιδεία καὶ τὰ φιλελληνικά τους ἐνδιαφέροντα, νὰ βοηθήσουν θετικώτερα καὶ ἀμεσώτερα τὸ σχολεῖο. Μεταξὺ τούτων τὴν πρώτη θέση κατέχουν οἱ νέοι ἐπιστήμονες καὶ ἰδίως οἱ ἐκπαιδευτικοί, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται σὲ Ἀμερικανικὰ δημόσια σχολεῖα. Ἡ πλούσια πεῖρα των εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου. Μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχή των στὴ ζωὴ τοῦ σχολείου, μὲ διαλέξεις δια-

τιστικές, μὲ τὴν συνεργασία των μὲ τοὺς ὑπευθύ-
ς κοινοτικοὺς παράγοντες καὶ μὲ τὴν παρουσία
ν στὴ σχολικὴ ἐφορεία, μὲ τὴν συμπαράστασή
, τέλος, στὸ ἔργο τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἐκπαι-
τικῶν, μποροῦν νὰ συντελέσουν πολὺ στὴν ἐπι-
ία τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδευτικῆς προσπαθείας.

Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπὴ Ἑλληνοαμερικανικῶν
ργανώσεως.

Τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο, στὴν προσπάθειά του νὰ
ασφαλίσῃ τὴν συνεργασία τῶν μεγάλων ἑλληνοα-
ρικανικῶν ἑνώσεων καὶ τῶν τοπικῶν σωματείων,
διώκει ἐπίσης νὰ καταρτισθῇ σὲ κάθε μία ἀπὸ
ὀργανώσεις καὶ τὰ σωματεῖα αὐτὰ εἰδικὴ ἐκπαι-
υτικὴ ἐπιτροπή. Σκοπὸς τῶν ἐπιτροπῶν αὐτῶν
αι νὰ ὑποκινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τόσο τῶν διοικη-
ων ὅσο καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκείων ὀργανώσεων
τὸ σχολεῖο. Ἔτσι, ἡ Ἀχέπα καὶ ἡ Γκάπα, τὰ
ναικεῖα σωματεῖα καὶ τὰ κατὰ κοινότητα τμήμα-
τῶν διαφόρων ἑλληνοαμερικανικῶν ὁμοσπονδιῶν
οροῦν καλύτερα νὰ ὑπηρετήσουν καὶ τὶς γενικὲς
ιδιώξεις των καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς ἑλληνικῆς
ιδείας, μὲ τὶς ὁποῖες τὸ σχολεῖο τῆς κοινότητός
ν ἐπιφορτίζεται.

Συντονιστικὴ Κοινοτικὴ Ἐκπαιδευτικὴ Ἐπιτροπή.
Σκοπὸς τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς εἶναι νὰ συντονίζῃ
ἐνέργειες ὅλων τῶν παραγόντων, ποὺ ἐνδιαφέ-
νται γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ σχολείου σύμφωνα μὲ
α πρόγραμμα καλὰ μελετημένο. Τὸ εὐρὺ αὐτὸ
όγραμμα περιλαμβάνει κυρίως τὴν εὔρυνση τῆς
ληνικῆς παιδείας, τὴν οἰκοδομὴ καταλλήλων δι-
κτηρίων καὶ τὸν πλουτισμό των μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ
ιπλα καὶ τὰ μέσα, ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴν ὁμα-
λειτουργία καὶ τὴν ἱκανοποιητικὴ ἀπόδοση τῆς
δακτικῆς ἐργασίας.

Στὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ μετέχουν, ὅπως εἶναι εὐνόητο,
πρόσωποι τῆς κοινότητος, τῶν φιλεκπαιδευτικῶν
ώσεων καὶ τῶν ἑλληνοαμερικανιῶν ὀργανώσεων.
Οἱ εἰδικοὶ στὸ θέμα—ἐκπαιδευτικοί, μηχανικοί,
κονομολόγοι, ἐπιστήμονες—κρατοῦν τὴν πρώτη
ση.

ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ (Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 91)

κῶς θὰ ποτίζεται ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν προθυμίαν του νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀνθρωπιστικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν ὡς πρόνοιαν ἀπευθύνει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐξουσία, μὲ σκοπὸν νὰ δώσῃ χαρὰν καὶ ἐλπίδα καὶ πειθαρχίαν καὶ εὐσέβειαν καὶ προφύλαξιν εἰς τὰ πνευματικά της τέκνα.

Ὁ «Κοινοτισμὸς» εἶναι εἶδος ἀτομικισμοῦ, εἰς τὴν ψύχωσιν τοῦ ὁποίου περιπίπτουν πολλοὶ ἀντὶ τοῦ ἑνός. Ὁ ἀτομικισμὸς προσβάλλει εὐαισθήτους περιοχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὅπου ὁ κληρικὸς προσεβλήθη ἀπὸ τὸν «Κοινοτισμὸν» ἐκεῖ ἔπαθε καὶ φοβερὰς ζημίας ἡ προσωπικότης του. Σὺν τῷ χρόνῳ κατέληξε νὰ εὕρῃ τὴν ἰδιότητά του ἐστερημένην ἠθικῶν οὐσιαστικῶν βάθρων καὶ εἰς διαρκῆ ἀντίθεσιν τὴν συνείδησίν του μὲ ὅτι ἀπέβη. Πόσοι κληρικοὶ δὲν συνετρίβησαν ψυχικῶς, ὅταν ἔχασαν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μὲ τὰς εὐγενεῖς φροντίδας τοῦ Κέντρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου κανονικῶς ἐδιοικοῦντο. Ὅπως τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὅταν ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὰς ρίζας των ἀτονοῦν ἔτσι καὶ ὁ κληρικός, ὁ ὁποῖος ἀδιαφορεῖ διὰ τοὺς παλμοὺς τῆς Ἐκκλησίας του καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ἐπέκτασιν καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἱερῶν ἐνθουσιασμῶν της καταλήγει εἰς ἕνα εἶδος ἐπαγγελματικοῦ καὶ ἴσως ἰδεολογικοῦ θανάτου, ὑφιστάμενος τὰς συνεπείας τῆς ἀσθενείας τοῦ λεγομένου «Κοινοτισμοῦ» «...Προγινώσκοντες φυλάσσεσθε», λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς Α' ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου, «ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ». (Α, 17).

Ἂς προσέξωμεν λοιπὸν τὸν «Κοινοτισμόν». Δύναται νὰ ἀποβῇ καὶ αὐτὸς ὡς «—ισμός» πολὺ ἐπικίνδυνος διὰ τὴν χριστιανικήν μας ἐμφάνισιν ὡς χριστιανῶν. Ἡ εἰσπνοή μας πρέπει νὰ γίνεται μέσα εἰς τὴν πλουσίαν ἀτμόσφαιραν τῶν μεγάλων συλλήψεων καὶ τῶν πνευματικῶν ἱερῶν ἀνησυχιῶν τῆς Ἐκκλησίας, διοικούσης διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἐπικράτησιν μεγαλειωδῶν συνθηκῶν διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς τέκων.

†Ὁ Τροπαίου Πολύευκτος

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS
Demetrios Vrahopoulos and Sons
Graduate Sculptor of the National
Metsobian Polytechnic of Athens, Greece
Ἐκτελοῦμεν
ΤΕΜΠΛΑ—ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ—ΙΕΡΑΣ
ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ—ΠΑΓΚΑΡΙΑ—ΕΠΙΣΚΟ-
ΠΙΚΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ, ΚΛΠ.
Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων
259 Flushing Ave. Brooklyn, N. Y.
EV. 6-8502-3 Evenings: IL. 9-2896

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ
METROPOLITAN
ECCLESIASTICAL CANDLES
Σᾶς προμηθεύει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κηρία.
Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη κηριῶν κίτρινα.
Διεύθυνσις:
Ecclesiastical Candles;
Sanctuary & Votive Lights
24 Southard Street, Paterson 3, N. J.
OLiver 2-2799 SHerwood 2-0912

ORTHODOXY AND HELLENISM

A special celebration was held under Archdiocese auspices on March 27 at the McMillin Academic Theatre of Columbia University to honor the Greek-American press. The principal speakers were Archbishop Michael and Dr. Leonidas Lantzounis of New York. Addresses were also made by Ambassadors of Greece, George B. Melas and Christian X. Palamas to the United States and the United Nations respectively, while representatives of AHEPA, GAPA, GOYA, the Ladies Philoptochos and the Federation of Hellenic American Societies of Greater New York spoke briefly.

Editors Solon G. Vlastos and B. J. Marketos of the leading Greek-American newspapers ATLANTIS and NATIONAL HERALD received the Gold Medal of the Archdiocese for services they have rendered to Hellenism in America.

The program emphasized the promotion of cultural and spiritual values in the Hellenic-American traditions.

* * *

Archbishop Michael extended his congratulations to Dr. Thomas G. Baffes of Skokie, Illinois, who was recently chosen as one of the ten outstanding young men of the country by the United States Chamber of Commerce. The man who developed the first surgical correction of one type of "blue baby" said modestly upon receiving the award, "The people working together to make better lives should be applauded, not I."

Dr. Baffes, who is a member of G.O.Y.A., wrote such a strikingly sincere response to the Archbishop's felicitations, that we are impelled to reprint his letter here, knowing that he will not take this disclosure amiss:

"Your Eminence:

I cannot tell you how grateful I am, and how honored I feel that you have taken the time from all of your busy duties to write a letter congratulating me upon my recent award as one of the ten outstanding young men of the United States. Your kindness and generosity in doing this have made that award mean a great deal more to me.

I should like to say that one of the major sustaining factors in my life has always been my deep faith in God, which has been fostered and increased in the Greek Orthodox Church. I have considered it always an honor to be a member of the Greek Orthodox Church, and to have had the privilege of coming from the Greek people. However, I have also always considered myself a very fortunate young man to have been able to live and grow and study in this wonderful country of ours — the United States of America. I am extremely grateful to God that I have had the opportunity to blend the two cultures — the Greek and the American — and that He has given me some slight inspiration with which to do a piece of useful work.

When I was a little boy, my father always expressed his gratitude to the United States for having the opportunity to work and progress here; and I consider anything useful that I may have done merely one gift to the United States in exchange for another, which it gives to all of its people—liberty and equality under the law, and equality of opportunity.

Thank you again very much for your blessings and good wishes.

Very sincerely yours,
Thomas G. Baffes, M. D."

* * *

Archbishop Michael also sent congratulations to Professor Menelaos D. Hassialis, Executive Officer and Professor of Mineral Engineering at the School of Mines in Columbia University, which bestowed upon him its cherished Great Teacher Award. A distinguished scientist, Professor Hassialis joined the faculty of the School of Mines in 1937 and was a member of the United States delegation to the 1955 Geneva Conference on the peaceful uses of atomic energy.

* * *

Three eminent scholars of ecclesiastical art, music and history will set off in April for a three month visit to St. Catherine's Monastery in Mount Sinai, Egypt. This Michigan-Princeton archeological expedition will be composed of Professor George H. Forsyth Jr., Chairman of the Department of Fine Arts at Michigan University, and Professors Oliver Strunk and Kurtz Weitzmann of the Department of Music, and of Art, and Archeology, respectively, at Princeton University. Archbishop Michael helped to arrange for the necessary ecclesiastical permissions for the expedition by writing about it to the Most Reverend Porphyrios III, Archbishop of Mt. Sinai, who has jurisdiction over St. Catherine's Monastery.

Professor Forsyth wrote to Archbishop Michael that St. Catherine's contains "amazing treasures of learning and art" in the best Byzantine tradition. The "Orthodox Observer" hopes to obtain periodical reports on

the activities of the expedition and print them in future issues.

* * *

The Public Relations Office of the Archdiocese has long sought to interest a top-flight periodical in doing an article on the Eastern Orthodox Church for the general American public. Now this project will materialize. The Managing Editor of "LOOK" Magazine has advised the Archdiocese that its Editorial Board unanimously voted to include an article on the Eastern Orthodox Church in its current series on religion in America, written by Hartzell Spence. Because of the great amount of preparation and research involved, the article on Eastern Orthodoxy will not appear in "LOOK" for several months, but the Archdiocese is now assured of its eventual inclusion.

* * *

A meeting of unusual importance and interest took place at the Archdiocese on March 13 last. On that occasion, some forty Orthodox members of the New York Police Department met to discuss plans for forming an Eastern Orthodox Club to include Greek-American and other Orthodox members of the Police Force.

The original suggestion came from Judge Stephen S. Scopas, who in the course of his duties as City Magistrate since his appointment last year, has had contact with many Greek-American officers. Further investigation on his part indicated that there are some two hundred or more scattered throughout the city.

The meeting was addressed by Archbishop Michael and Judge Scopas, who stressed the importance of the proposed organization, and by Father George Papadeas of Hempstead, Long Island, who suggested that the club be named the Saint Paul's Eastern Orthodox Society, thus making all Orthodox policemen eligible and swelling its ranks beyond the more limited Greek-American membership.

Plans for forming such an organization were enthusiastically discussed and temporary officers were elected. They are Michael Manos of Traffic A, Acting President; Sergeant Peter Philios of Precinct 32, Acting Secretary, and Nicholas Karoglou, Detective of the Eighth Squad, Acting Treasurer. A committee was also formed to draw up a Constitution and By-Laws.

After the business of the evening, refreshments were served, and the Orthodox members of the New York Police Force who attended, a fine and stalwart group of young men, were personally and individually greeted by Archbishop Michael, who presented each with an Archdiocese Handbook and a small icon of Saint Paul.

* * *

This season of the year always brings queries as to why the Eastern Orthodox Easter is usually celebrated on a different date from the Western (Catholic and Protestant) Easter. The fact is that only once every few years do the Eastern and Western Easters coincide, though not in a fixed pattern. This next occurs in 1960 when both Easters will be celebrated April 17.

Differences concerning the date of Easter arose between the East and the West as early as the second century. The date of the Eastern Easter was finally fixed by the Council of Nicaea in 325 A.D., which decreed that thereafter Easter should be celebrated on the Sunday immediately following the first full moon occuring after the vernal equinox, but always after the Hebrew Passover, in order that consistency with the biblical sequence of events might be maintained. The Eastern Orthodox Churches have adhered strictly to this formula. but the Easter of the Western Churches is not necessarily preceded by the Hebrew Passover.

The Easter dates of the Eastern and Western Churches through 1970 are as follows:

	EASTERN	WESTERN
1958	April 13	April 6
1959	May 3	March 29
1960*	April 17	April 17
1961	April 9	April 2
1962	April 29	April 22
1963*	April 14	April 14
1964	May 3	March 29
1965	April 25	April 18
1966*	April 10	April 10
1967	April 30	March 26
1968	April 21	April 14
1969	April 13	April 6
1970	April 26	March 29

(*—same date)

* * *

The revised plans for the building of classrooms, as well as a boys' dormitory at Saint Basil's Academy, have been approved by the Order of AHEPA. The project originally called for an Ahepa Hall for Boys, but at the request of Archbishop Michael, it was enlarged to include new classrooms.

The new plans provide for the renovation of Building No. 17 at Saint Basil's into a dormitory to house one hundred boys and headmasters, with recreation and reception rooms. The cost of this is estimated at $75,000, to be paid by AHEPA and the completed edifice will be named the "Ahepa Hall for Boys".

Supplementing the school, which for the first time both boys and girls will attend upon its completion,

Η ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΕΛΕΤΗ

ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΙΣ τῶν ἐκδηλώσεων Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Τύπου, καὶ εἰδικώτερον τοῦ ἡμερησίου, ὑπῆρξεν ἡ ἐπιβλητικὴ τελετὴ τῆς 27ης Μαρτίου, εἰς τὸ MCMILLIN ACADEMIC THEATER OF COLUMBIA UNIVERSITY, ἡ Πρυτανεία τοῦ ὁποίου πάνυ εὐγενῶς παρεχώρησε τὴν αἴθουσαν δωρεάν, ὡς συμβολικὴν συμμετοχὴν τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὰς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ ὀνόματος. Κατάμεστος ἀπὸ Ὁμογενεῖς ἀμφοτέρων τῶν φύλων καὶ ὅλων τῶν ἡλικιῶν ἦτο ἡ αἴθουσα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πνευματικῆς αὐτῆς μυσταγωγίας, τὴν 8ην μ.μ. ὥραν.

Εἰσηγητὴς τῆς τελετῆς ἦτο ὁ Καθηγητὴς κ. Φίλιππος Ἐμμανουήλ, Διευθυντὴς Παιδείας καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Ἡ τελετὴ ἤρχισε διὰ τοῦ ὕμνου «Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεός...», τὸν ὁποῖον, ὡς καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἡ Χορῳδία τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Α. Μέλλου.

Ὁ Εἰσηγητὴς κ. Ἐμμανουήλ, ἑρμηνεύσας τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ τιμήσῃ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Τύπον, παρουσίασε τοὺς κ.κ. ὁμιλητὰς κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειράν.

Ὁ Ἐξοχ. Χρ. Ξανθόπουλος Παλαμᾶς, Μόνιμος Ἀρχηγὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιπροσωπείας παρὰ τῷ Ο. Η. Ἐθνῶν, ἐξῆρε τὴν συμβολὴν τῶν δύο ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Ἐφημερίδων, «Ἀτλαντίδος» καὶ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» εἰς τὴν προώθησιν ὅλων τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα σχετίζονται μὲ τὸν Ο. Η. Ε.

Ὁκ. Κίμων Δούκας Ὕπατος Γραμματεὺς τῆς Ὀργανώσεως «Α.Η.Ε.Ρ.Α.», ηὐχαρίστησε τὰς ὡς ἄνω Ἐφημερίδας, διὰ τὴν συμπαράστασίν των εἰς πᾶσαν προσπάθειαν τῆς ΑΧΕΠΑ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. Ζ. Μαρμαρινός, ἀπὸ μέρους τῆς Ὀργανώσεως «G.A.P.A.» ἐξέφρασε θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τὰς ὡς ἄνω Ἐφημερίδας, διὰ τὴν πολύτιμον συμβολήν των εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὴν εὐόδωσιν τῶν Ἐθνικοθρησκευτικῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἡ κ. Χαρίκλεια Μαλάμου, Πρόεδρος τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων ἐχαιρέτησεν, ηὐχαρίστησε καὶ συνεχάρη τὰς δύο Ἐφημερίδας διὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρουν εἰς τὰ 37 Τμήματα τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων μας, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ Ὁμογένειαν, καὶ τὴν Γενέτειραν.

.Ο κ. Περικλῆς Λαντζούνης, ἀπὸ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Ἑλληνοαμερικανικῶν Ὀργανώσεων Ν. Ὑόρκης, ἀνέπτυξε τὴν εὐεργετικὴν συμβολὴν τῶν δύο Ἐφημερίδων εἰς τὴν ἐπιβίωσιν καὶ πρόοδον τῆς ὡργανωμένης Ὁμογενείας.

Ὁ κ. Βασίλειος Καραμπᾶτος, ἀπὸ μέρους τοῦ Συλλόγου Ἀποφοίτων Ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων, ἀνέπτυξε τὴν πολύτιμον συμβολὴν τῶν δύο Ἐφημερίδων εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ

---

will be a new central building that will include a kindergarten, six classrooms, a library, kitchen, cafeteria, and administration offices. The cost will be about $275,000, and those parts of the building completed by AHEPA funds will be named after AHEPA.

Other Greek-American organizations, including GAPA and the Pan-Arcadian Federation are raising money for the benefit of the school project at St. Basil's, and Archbishop Michael has pledged himself to divert to the Building Fund whatever sums of money have been and will be collected for this purpose by the Archdiocese, by our churches and communities, by any of our organizations, or from any other means.

* * *

At a recent meeting of the Board of Trustees of the Institute for the Aged of Diocese I held at the Greek Archdiocese in New York City, the dedication date for the opening of this first Greek Orthodox institute of its kind, was set for Sunday, May 25, 1958, at 3:30 p.m. The Dedication Committee will consist of the Presidents of every Philoptochos Chapter of Greater New York.

The Home, located in scenic Yonkers, N. Y. will offer Greek home atmosphere, comfortable services by selected personnel and recreational facilities. Divine Liturgy services will be conducted every Sunday and holiday at the Institute. A registered nurse will be on duty daily, and weekly visits by a medical doctor will be made. All women over 60 and men over 65 years of age, who are of Greek nationality and of the Greek Orthodox faith and in normal health, will be eligible to apply for admission. Applications are being accepted at this time and should be addressed to Rev. Neophytos Spyros, President of the Institute for the Aged of Diocese I, c/o Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. The following certificates should be included with the application: 1). Priest's statement verifying origin and faith of applicant, 2) physician's verification of applicant's normal health, and 3). statement of applicant's financial status.

ἠν ἀνθοφορίαν καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀθανάτου ἑλληνι-
τοῦ πνεύματος.

Ὁ κ. Μιχαὴλ Σωτῆρχος, ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλλη-
ορθοδόξου Νεολαίας «G.O.Y.A.» ηὐχαρίστησε τὰς
ύο Ἐφημερίδας διὰ τὴν πολύτροπον ἐνίσχυσιν των
ρὸς τὴν Νέαν μας Γενεάν, καὶ ἐξ ὀνόματός της ὑ-
εσχέθη—εἰς ἄπταιστον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν—ὅτι
ἡ Ἑλληνορθόδοξος Νεολαία μὲ εὐγνωμοσύνην δέ-
εται τὰ δῶρα τῆς Θρησκείας, τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσ-
ης καὶ τῶν Ἐθνικῶν Παραδόσεων, τὰ ὁποῖα ἐκλη-
ονόμησεν καὶ, ὡς ἱερὰν παρακαταθήκην, θὰ τὰ με-
αδώσῃ μὲ τὴν σειράν της καὶ αὐτή.

Ὁ Ἐξοχ. Γεώργιος Β. Μελᾶς, Πρεσβευτὴς τῆς
Ἑλλάδος ἐν Οὐασιγκτῶνι, ἐτόνισε τὴν ἀξίαν τῆς
ρωτοβουλίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἀναγνώρισιν
ῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν τοῦ ἡμερησίου Ἑλληνοα-
μερικανικοῦ Τύπου πρὸς αὐτήν, πρὸς τὴν Ὁμογέ-
νειαν καὶ τὴν Γενέτειραν, καὶ ἐξέφρασε θερμὰς εὐ-
χαριστίας πρὸς τοὺς Διευθυντὰς αὐτῶν διὰ τὰς
συνεχιζομένας ἀνυπολογίστους ὑπηρεσίας τῶν Ἐ-
φημερίδων των πρὸς τὴν Ὁμογένειαν διὰ τὴν ἐπι-
βίωσιν τῆς Ἑλληνικότητος αὐτῆς.

Ὁ Καθηγητὴς τοῦ Κολομβιανοῦ Πανεπιστημίου
Δρ. Λεωνίδας Λαντζούνης, εἷς ἐκ τῶν δύο κυρίων
ὁμιλητῶν τῆς ἡμέρας, εἰς ἐμπνευσμένον λόγον του,
συνεχάρη τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν πρωτοβουλίαν
της, ἔκαμεν ἀνασκόπησιν τῆς μεταναστευτικῆς ἐξ
Ἑλλάδος εἰς Ἀμερικὴν Κινήσεως, συνεχάρη τοὺς
Διευθυντὰς τῶν δύο Ἐφημερίδων διὰ τὴν λαμπρὰν
συνέχισιν τῆς κατὰ παράδοσιν ἐθνικῆς γραμμῆς
καὶ τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν των πρὸς τὴν Ἐκκλη-
σίαν καὶ τὴν Ὁμογένειαν καὶ—ἔχων ὑπ' ὄψιν τοὺς
ἀπαισιοδοξοῦντας—ἐτόνισεν, ὅτι «Δὲν πρέπει νὰ χά-
νωμεν τὸν καιρόν μας συζητοῦντες τὶ θὰ ἀπογίνῃ
ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς μετὰ 100 ἢ 200 ἔτη, ἀλλά,
τοὐναντίον νὰ ταχθῶμεν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν Ἀμερικῇ Σεβασμ.
Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ, καὶ νὰ τὸν βοηθήσωμεν
τ ώ ρ α εἰς τὸν ἀγῶνά του ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν
Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, καὶ νὰ εἴμεθα
βέβαιοι, ὅτι οὕτω πτάττοντες θὰ λ ύ σ ω μ ε ν τὸ
πρόβλημα τῆς διαιωνίσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀ-
μερικῆς».

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Κος κ. Μιχαήλ,
ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα, ἀνέγνωσε τὸ κάτωθι συγχα-
ρητήριον τηλεγράφημα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Ἀθηναγόρου:

«Μνήμονες πολυτίμων ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Ἐκ-
κλησίαν καὶ τὴν Ὁμογένειαν τοῦ ὁμογλώσσου Τύ-
που, Ἀμερικῆς, ἰδιαζόντως δὲ παλαιμάχων ἡμερη-
σίων ἐφημερίδων, Ἀτλαντίδος καὶ Ἐθνικοῦ Κήρυκος,
μέσῳ ὑμετέρας περιποθήτου Ἱερότητος, σχούσης
θαυμαστὴν πρωτοβουλίαν διοργανώσεως ἑορτῶν ὑ-
πὲρ αὐτῶν, ἀπευθύνομεν Διευθυνταῖς αὐτῶν λίαν ἡ-
μῖν ἀγαπητοῖς Σόλωνι Βλαστῷ καὶ Μπάμπῃ Μαρ-
κέτῳ καὶ συνεργάταις αὐτῶν εὐλογίαν μητρὸς Ἐκ-
κλησίας, προσωπικὴν ἡμῶν εὐαρέσκειαν, συγχαρη-
τήρια, πατρικὰς εὐχὰς πρὸς Ὕψιστον, ἐνισχύῃ αὐ-
τοὺς εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον καὶ θερμὴν προτροπὴν
πρὸς Ἱερὸν Κλῆρον χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀπά-
σης Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως συντελῇ εἰς συνεχῆ εὐρυ-
τέραν κυκλοφορίαν αὐτῶν καὶ μεταξὺ Νέας Γενεᾶς,
ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας.»

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέθηκε τὸ
χρονικὸν τῆς καθιερώσεως τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ἑλ-
ληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, τὸ
ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως καὶ τῶν ὑψίστων ὑπηρεσιῶν
τῶν δύο ἡμερησίων Ἑλληνοαμερικανικῶν Ἐφημε-
ρίδων «Ἀτλαντίδος» καὶ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», ἔκα-
μεν ἀνασκόπησιν τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀ-
μερικῆς μὲ τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ρωσσίας, τῆς Τουρ-
κίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀνάπτυξιν
τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου εἰς κάθε ἓν ἀπὸ τὰ κέντρα
αὐτὰ τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, ὅπου ἡ ἀνάπτυξις
τοῦ Τύπου ἐσήμαινε καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Ὁμογενείας,
καὶ ἡ παραμέλησίς του παρακμὴν αὐτῆς, ἐτόνισε
τὴν ἀνεκτίμητον συμβολὴν τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ
Τύπου καὶ δὴ τοῦ ἡμερησίου εἰς τὴν διοργάνωσιν,
τὴν διάθρωσιν, τὴν συνοχήν, καὶ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς
Ὁμογενείας, εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ
ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐράνων
οἱ ὁποῖοι τόσον συχνὰ διεξάγονται ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλ-
λάδι ἀναξιοπαθούντων ἀδελφῶν μας καὶ ηὐχήθη ὑ-
πὲρ τῆς ἐπὶ μήκιστον συνεχίσεως τῆς προσφορᾶς
τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν τῶν δύο Ἐφημερίδων,
«Ἐθνικοῦ Κήρυκος» καὶ «Ἀτλαντίδος». Ἐν κατα-
κλείδι δὲ ἀπένειμε πρὸς τοὺς Διευθυντὰς αὐτῶν κ.
Σόλωνα Βλαστὸν τῆς «Ἀτλαντίδος» καὶ κ. Μπάμπην
Μαρκέτον τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», τιμητικὸν Δίπλω-
μα καὶ τὸ Χρυσοῦν Μετάλλιον τοῦ Ἁγίου Ἀποστό-
λου Παύλου, πολιούχου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ ἐπαξίως τιμηθέντες διὰ συντόμων ἀλλὰ μεστῶν
ἐννοιῶν ἀντιφωνήσεων, ἐξέφρασαν πρὸς τὴν Α. Σε-
βασμιότητα τὰς θερμὰς αὐτῶν εὐχαριστίας, καὶ ἐ-
δώκαν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ συνεχίσουν τὸν ἱερὸν
πνευματικὸν αὐτῶν ἀγῶνα, ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς
γλώσσης, τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Ἑλ-
ληνορθοδόξων παραδόσεων, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλη-
σίας, τῆς Ὁμογενείας, τῆς Γενετείρας καὶ τῆς με-
γάλης νέας Πατρίδος Ἀμερικῆς.

Ἡ λαμπρὰ καὶ ἐπιβλητικὴ αὐτὴ τελετὴ ἔληξε μὲ
τὴν ὑπὸ τῆς Χορῳδίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐκτέ-
λεσιν τῶν Ἐθνικῶν Ὕμνων Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος.
Ἅπαντες οἱ παραστάντες εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτὴν
μυσταγωγίαν, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, πρωτοπόροι καὶ
νέα γενεά, ἀνεβαπτίσθησαν εἰς τὴν πνευματικὴν κο-
λυμβήθραν τῆς ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἐπιβίωσιν τῆς
Ἑλληνικότητος τῆς Ὁμογενείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας
μας, ἥτις εἶναι ἰδιαιτέρως εὐτυχής, διότι εἶδε τὰ
πνευματικά της τέκνα νὰ τὴν συμπαραστέκουν μὲ
ἀφοσίωσιν καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς τὴν πρωτοβου-
λίαν της αὐτήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀνασυγκρότησις Ἱερᾶς Συνόδου

—Γενομένης τῇ 20ῇ Μαρτίου ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, αὕτη ἀπετελέσθη ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: Χαλκηδόνος κ. Θωμᾶ, Δέρκων κ. Ἰακώβου, Πριγκηπονήσων κ. Δωροθέου, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου, Αἴνου κ. Γερμανοῦ, Περγάμου κ. Ἀδαμαντίου, Νεοκαισαρείας κ. Χρυσοστόμου, Σάρδεων κ. Μαξίμου, Ἰκονίου κ. Ἰακώβου, Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Μελίτωνος, Ροδοπόλεως κ. Ἱερωνύμου καὶ Φιλαδελφείας κ. Ἰακώβου. Ἡ συνοδικὴ θητεία εἶναι ἐνιαύσιος.

—Συνεχίζονται αἱ ἐπισκευαὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει καταστραφέντων πρὸ τριετίας.

—Ὁ Πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱ. Συνόδου κ. Συμεὼν Ἀμαρύλλιος, προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιγραμματέα αὐτῆς καὶ ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον, προχειρισθεὶς εἰς Ἀρχιμανδρίτην, τῇ 22α/12/1957.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

—Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Εἰρηναῖος Γαλανάκης ἐξελέγη τῇ 21ῃ/12/1957 Ἐπίσκοπος Κισσάμου καὶ Σελίνου.

—Ἡ Παγκρητικὴ Ἕνωσις Ἀμερικῆς προσέφερε $50,000 εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Χανίων.

—Τὴν 24ην/2/1957 ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου κυρὸς Ἀγαθάγγελος, Ξηρουχάκης εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν. Ἡ μνήμη αὐτοῦ εἴη αἰωνία!

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

—Τὸ παλαιὸν Πατριαρχικὸν Μέγαρον κατέστη ἑτοιμόρροπον. Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Δημαρχίας Ἀλεξανδρείας ἐξεκενώθη, καὶ μετεφέρθη εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς εὐπρόσωπα Πατριαρχικὰ κτίρια, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἱκανοποιεῖ τὸν Ἱ. Κλῆρον καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ βλέπῃ τὸ Πατριαρχεῖόν του εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Διότι μία τοιαύτη ἐμφάνισις τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀποτελεῖ ἐκτὸς ἄλλων καὶ μέγαν ψυχολογικὸν παράγοντα.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 1ης τοῦ ἔτους ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς εἰθισμένης τελετῆς τῆς Ἁγιοβασιλόπηττας, γενομένης ἐν τῇ Μ. Αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου, κατὰ τὴν ὁποίαν διέγραψε τὸ πρόγραμμα τοῦ Πατριαρχείου διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος:

1.—Ἀνέφερε περὶ τῆς διαστάσεως μεταξὺ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου, ἐξ αἰτίας τῆς Συνοδ. ἁρμοδιότητος αὐτῶν.

2.—Ἐχαρακτήρισε τὰς μεταξὺ Αὐτοῦ καὶ τῶν Κοινοτήτων δίκας ὡς ὑφισταμένας, ἀλλὰ τὸ γενῦν ἀτονούσας, καὶ δυναμένας ἐν ἀνάγκῃ νὰ συνεχισθῶσι. Παρὰ ταῦτα ἀνέπτυξε διὰ πολλῶν τὴν ἀνάγκην ἀμοιβαίας συνεργασίας Πατριαρχείου καὶ Κοινοτήτων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅπως αἱ Κοινότητες βοηθῶσι τὸ Πατριαρχεῖον οἰκονομικῶς.

3.—Ἀπεφάσισε, κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἐπὶ τῇ βάσει καταρτισθέντων σχεδίων, τὴν κατεδάφισιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Μεγάρου καὶ τὴν ἀνέγερσιν νέου τοιούτου, τὸ ὁποῖον θὰ στεγάσῃ ἀφ' ἑνὸς τὰς Πατριαρχικὰς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου, θὰ εἶναι καὶ προσοδοφόρον ἀκίνητον.

4.—Ἐξέφρασε τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν Ἱ. Ναῶν Ἁγίου Μάρκου, Ἁγίας Αἰκατερίνης, Ἁγίου Μηνᾶ, τῶν Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου καὶ τοῦ Προσκυνήματος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ διετίαν διαμονῆς τῆς Παναγίας μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ καὶ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν τέλει ἐξέφρασε τὴν βεβαιότητα, ἐπὶ τὴν εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τῶν ἀδελφικῶν σχέσεων καὶ τῆς συνεργασίας ἁπάντων τῶν στοιχείων, ἐν Αἰγύπτῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κανονικαὶ Ψῆφοι.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ψήφων κανονικῶν γενομένων, τῇ 11ῃ Μαρτίου, ἐ. ἔ., ἐξελέξατο διὰ τὰς ἐν χηρείᾳ Ἱ. Μητροπόλεις Ἰωαννίνων τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἄρτης κ. Σεραφείμ, Βερροίας δὲ καὶ Ναούσης τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κασσανδρείας κ. Καλλίνικον, ὁρίσασα Τοποτηρητὰς ταύτης μὲν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους κ. Κυπριανόν, τῆς δὲ Μητροπόλεως Ἄρτης τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Στυλιανόν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν ἐξελέξατο ὡσαύτως εἰς Βοηθὸν Ἐπίσκοπον παρὰ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονι τὸν Πρωτοσύγκελλον αὐτοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Στέφανον Ἀφεντουλίδην, ὑπὸ τῷ τίτλῳ τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ταλαντίου.

—Τὴν 24ην Μαρτίου ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης

υτιλήνης κυρὸς Ἰάκωβος. Ἡ
νήμη αὐτοῦ εἴη αἰωνία.'

. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
Σ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ
ΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ κ. ΜΙΧΑΗΛ

—Τῇ 27ῃ Φεβρουαρίου, ἁρμοδίως
ροσκληθείς, παρέστη εἰς τὸν ἑ-
ρτασμὸν καὶ τὸ ἐπίσημον δεῖπνον
τὶ τῇ 10ῃ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεως
οῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἐν τῷ
OTEL PIERRE, καὶ συνεχάρη
ὴν Διοργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ
ους Ἐπισήμους Ἐκπροσώπους
οῦ Ἰσραὴλ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ταύτῃ.

—Τῇ Κυριακῇ 2ᾳ Μαρτίου, ἐν
ῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀκαδημίας Ἁ-
ίου Βασιλείου, συμπαραστατού-
ενος ὑπὸ τῶν Πανοσιολ. Πρω-
οσυγκελλ. Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου
αὶ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Παντελά-
ου, ἐτέλεσε τὸ 40 θήμερον Μνη-
όσυνον τοῦ ἀειμνήστου Ἀθανα-
ίου, υἱοῦ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς
Ακαδημίας κ. Ξενοφῶντος Δια-
αντοπούλου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ
ὴν οἰκογένειάν του ἐξέφρασε τὴν
αθυτάτην συμπάθειαν αὐτοῦ, εὐ-
ηθεὶς καὶ αὖθις τὴν ἐξ ὕψους
αρηγορίαν.

—Τῇ 13ῃ Μαρτίου ἐδέχθη ἐν τῇ
Αρχιεπισκοπῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
Εντιμ. κ. Σ. Σκόπα καὶ τῶν πρω-
οβουλίᾳ τούτου συγκεντρωθέντων
Ελληνοαμερικανῶν Ἀστυνομικῶν,
Νέας Ὑόρκης, (οἵτινες ἀνέρχονται
ἰς 250 περίπου), καὶ ηὐλόγησε
ὴν προσπάθειαν αὐτῶν ὅπως ἱδρύ-
σουν Ὀργάνωσιν Ὀρθοδόξων Ἑλ-
ηνοαμερικανῶν Ἀστυνομικῶν «ὁ
Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος». Ὁ
Σεβ. ηὐχαρίστησε θερμῶς τὸν κ.
Σκόπαν διὰ τὴν λίαν εὔστοχον
ρωτοβουλίαν του καὶ συνεχάρη
γκαρδίως τοὺς εὐσταλεῖς Ἑλλη-
ο-Ἀμερικανοὺς Ἀστυνομικοὺς διὰ
ὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των
ρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν Πα-
ρίδα καὶ διὰ τὴν εὐλάβειαν μεθ'
ς προσῆλθον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς
Μητρὸς Ἐκκλησίας. Ἐντὸς ὀλίγου
ὰ ἐπισημοποιηθῇ ἡ Ὀργάνωσις
ὕτη.

—Τῇ 16ῃ Μαρτίου, Κυριακῇ τῆς
Σταυροπροσκυνήσεως προέστη τῆς
Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Καθε-
δρικῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας Ναῷ
τῆς Οὐασιγκτῶνος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερ. Πρ. Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Λαλούση καὶ τοῦ Αἰδ. Ἰωάννου Ταυλαρίδου, ὁμιλήσας πρὸς τὸ πλημμυρῆσαν τὸν Ἱ. Ναὸν ἐκκλησίασμα περὶ Νηστείας. Ἐν συνεχείᾳ ἐχειροτόνησε τὸν κ. Ἀθανάσιον Ν. Πάππαν, ἀπόφοιτον τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Βοστώνης καὶ Ἀθηνῶν, εἰς Διάκονον, καὶ ἐχειροθέτησε τὸν Αἰδ. Ἰωάννην Ταυλαρίδην εἰς Ἐξομολογητήν. Παρέστησαν πλεῖστα μέλη τῆς μεγάλης Ὀργανώσεως Ἀχέπα, ἥτις τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔδωκεν ἐν τῷ Σέρατον Πάρκ Ὁτέλ τὸ κατὰ διετίαν διδόμενον ἐθνικὸν δεῖπνον αὐτῆς. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προσκληθεὶς ηὐλόγησε τὰς νέας προσπαθείας τῆς Ἀχέπα, ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, δι' εἰδικῆς δὲ Ἐγκυκλίου ἐνετείλατο πρὸς τοὺς Ἱερ. Προϊσταμένους ὅπως περιαχθῇ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων ἔκτακτος δίσκος ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἀχέπα ὅπως ἀνεγείρῃ κτίριον Ὀρφανοτροφεῖον Ἀρρένων ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

—Τῇ 20ῇ Μαρτίου ἐδέχθη τὸν DR. HOWARD N. JOHNSTON, νέον Διευθυντὴν τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου «ANATOLIA», μεταβαίνοντα εἰς Ἑλλάδα πρὸς ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ. Ἡ Α.Σ. ηὐχήθη πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν Δρα. Τζῶνστον, ἥτις θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν φιλικωτάτων ἄλλωστε σχέσεων, μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀμερικῆς.

—Τῇ 23ῃ Μαρτίου εὐγενῶς προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς GREEK LINE, ἐπεσκέφθη τὴν ἐπὶ τοῦ ἐλλιμενισμένου ἐν Ν. Ὑόρκῃ ὑπερωκεανείου ΟΛΥΜΠΙΑ πλωτὴν ἔκθεσιν ἔργων τοῦ διακεκριμένου βυζαντινοῦ ἁγιογράφου κ. Φώτη Κόντογλου καὶ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

Τῇ 25ῃ Μαρτίου προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Νέας Ὑόρκης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκελλ. Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου καὶ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ταύτης Αἰδεσ. Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Γεωργίου Νάσση, καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς Παλιγγενεσίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κος Μιχαὴλ δι' Ἐγκυκλίου του Παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, προτρέπει ὅπως πάντες συμμετάσχωσιν εἰς τὸν κατὰ τόπους ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου. Δι' ἑτέρας Ἐγκυκλίου τονίζεται ἡ σημασία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπετείου: «Ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὴν 20ήν Ἀπριλίου, κατὰ τὴν ὁποίαν ὡρίσθη ἡ Παρέλασις, ἀπὸ τὴν Πέμπτην Λεωφόρον θὰ παρελάσῃ αὐτὴ ἡ Ἑλλάς, ἡ τιμία, ἡ ἔνδοξος, ἡ ἡρωϊκή, ἡ ἀγωνιζομένη πάντοτε ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους χιλιετηρίδας, καὶ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου!...»

—Τῇ Κυριακῇ 30ῃ Μαρτίου, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ τῆς Ν. Ὑόρκης Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκελλ. Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου καὶ τῶν Αἰδεσ. Κ. Καζάνα. Ἱερ. Προϊσταμένου καὶ Κ. Ἀνδρέου Ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ.

Ἐπηκολούθησεν ἡ εἰθισμένη Δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν Ἑορτῆς, καθ' ἣν τὸν Πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ Ἐντιμ. Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ν. Ὑόρκῃ κ. Κωνσταντῖνος Τριανταφυλλάκος.

ΘΕΟΦΙΛ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός, ἀντεπροσώπευσε τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπον Κον Μιχαὴλ εἰς τελετὰς διαφόρων Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Σωματείων τῆς Ὁμογενείας.

—Τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, 2ᾳ Μαρτίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λει-

τουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Μπροῦκλυν, Ν. Ὑόρκης, καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον, ὁμιλήσας περὶ τῶν ἀγώνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως ἀνοθεύτου τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

—Τῇ Κυριακῇ 16ῃ ἰδίου, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ντητρόϊτ, Μίτσιγκαν, καὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς θεμελιώσεως τοῦ νέου Κοινοτικοῦ Κέντρου, ὁμιλήσας καταλλήλως καὶ κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ κατὰ τὸ ἐπίσημον δεῖπνον, εἰς ὃ παρέστησαν καὶ ὁ Κυβερνήτης Μίτσιγκαν ὁ Δήμαρχος Ντητρόϊτ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

—Τῇ 23ῃ Φεβρουαρίου, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ν. Ὑόρκης, καὶ τοῦ Μνημοσύνου τῆς Ὀργανώσεως τῶν Ἠπειρωτῶν, ὁμιλήσας καταλλήλως καὶ διαβιβάσας τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου.

—Τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὡσαύτως: τῇ Κυριακῇ 23ῃ Μαρτίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Γερασίμου Ν. Ὑόρκης, καὶ τῇ 30ῇ, ἰδίου μηνὸς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Φιλαδελφείας, διαβιβάσας τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὁμιλήσας καταλλήλως.

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑ

—Ὁ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκελλεύων Ἀρχιμ. κ. Νεόφυτος ἐτέλεσε τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου: Τὴν Α΄ Παρασκευὴν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὁμιλήσας περὶ τῆς Παναγίας ὡς ὁλοκληρωμένου χαρακτῆρος, τὴν Β΄ Παρασκευὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἁγ. Τριάδος Ν. Ὑόρκης, ὁμιλήσας περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς Παρθένου Μαρίας, τὴν Γ΄ Παρασκευὴν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Μπροῦκλυν, Ν. Υ., ὁμιλήσας περὶ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν κατέχει ἡ Θεοτόκος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, τὴν Δ΄ Παρασκευὴν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βοστώνης, ὁμιλήσας περὶ τῆς Θεοτόκου, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, πρὸς τοὺς Φοιτητὰς αὐτῆς περὶ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Ἑλλ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων τμημάτων αὐτῆς. Τὴν Παρασκευὴν τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου ἱερούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγ. Ἀθανασίου, Πάτερσον, Ν. J. καὶ ὡμίλησε καταλλήλως.

—Ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν: Τὴν Κυριακὴν 16ην Μαρτίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ν. Ὑόρκης καὶ ἀντιπροσωπεύσας τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ὡμίλησε καταλλήλως κατὰ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὴν κοινοτικὴν αἴθουσαν. Διενεργήθη ἐν συνεχείᾳ ἔρανος μεταξὺ τῶν παραστάντων καὶ συνελέγη τὸ ποσὸν τῶν $13,000. διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους τῆς Κοινότητος, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη λόγω τῶν προσφάτων ἐπισκευῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ αὐτῆς.

—Ἀντεπροσώπευσε τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν Σωματείων τῆς ὠργανωμένης Ὁμογενείας κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, εἰς τὰς αἰθούσας τῶν Κοινοτήτων Ἁγίου Ἐλευθερίου καὶ Ἁγίων Γεωργίου καὶ Δημητρίου Νέας Ὑόρκης, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Παρελάσεως διὰ τὴν Ἐθνικήν μας Ἑορτήν.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΥ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Γηροκομείου τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας συνεδριάσαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκ. Ἀρχιμ. κ. Νεοφύτου, ἀπεφάσισεν ὅπως τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοσυστάτου τούτου Ἱδρύματος τελεσθῶσι τὴν 27ην τ.μ. Ἀπριλίου. Δι' εἰδικῆς Κοινοποιήσεως φέρονται εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους γίνονται δεκτοὶ καὶ δεκταὶ εἰς τὸ Ἵδρυμα, καὶ ἐκτίθενται τὰ ὅσα προσφέρει πρὸς αὐτοὺς καὶ αὐτὰς τὸ Γηροκομεῖον, τὸ ὁποῖον ἡ Ὁμογένεια περιβάλλει μὲ τόσην στοργὴν καὶ τὴν δεικνύει καθημερινῶς μὲ τὸν συγκινητικώτερον τρόπον.

—Διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ Γηροκομεῖον, ὁ Ἱερατικὸς Σύνδεσμος τῆς Α΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας: ἀπηύθυνεν ἐγκύκλιον ἔκκλησιν πρὸς τὰ Μέλη τῶν Κοινοτήτων αὐτῆς, ὅπως ἐνισχύσουν πάσῃ δυνάμει τὸ νεοσύστατον «Σπίτι τοῦ Πρωτοπόρου».

14η ΚΛΗΡΙΚΟ-ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Δι' Ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων καὶ Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων συνιστᾶται καὶ αὖθις ὅπως καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα παραστῶσιν εἰς αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι ἀντιπρόσωποι. Κοινοποιεῖται ἐξ ἄλλου ὅτι Πρόεδροι τῶν διαφόρων Ἐπιτροπῶν τῆς Συνελεύσεως εἶναι οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι: Διοικητικῶν: ὁ Νύσσης κ. Γερμανός, Κατηχητικῶν ὁ Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Παιδείας ὁ Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ, Φιλανθρωπίας καὶ Νεολαίας ὁ Τροπαίου κ. Πολύευκτος. Τῶν Φιλοπτώχων: ἐκ περιτροπῆς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δι' ἑτέρας Ἐγκυκλίου συνιστᾶται ὅπως καταβληθῇ προσπάθεια ὥστε καμμία Κοινότης νὰ μὴ μείνῃ ἄνευ Συλλόγου Γονέων καὶ Διδασκάλων (P.T.A.). Δι' ἄλλης δὲ Ἐγκυκλίου συνιστᾶται ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν διαγωνισμὸν Ἑλληνομαθείας, Ἑβδομον κατὰ σειράν, τὸν ὁποῖον συνεχίζει ἡ Διεύθυνσις Παιδείας, χάριν εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τῆς Ἐθνικοθρησκευτικῆς Ὀργανώσεως G.A.P.A.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ἐπὶ τοῦ ὑπερωκεανείου «Ὀλυμπία» διωργανώθη τὴν 23ην Μαρτίου ἔκθεσις ἔργων βυζαντινῆς τέχνης, τοῦ διακεκριμένου ἁγιογράφου κ. Φ. Κόντογλου. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δι' Ἐγκυκλίου της συνέστησε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης.

ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ ΚΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Διὰ Σεπτοῦ Γράμματος τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κου Ἀθηναγόρου, ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκόλλου 59 καὶ ἡμερομηνίαν 28ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἀνηγγέλθη τῇ Α. Σ. τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀμερικῆς Κυρίῳ Κῳ Μιχαήλ, ὅτι, ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, «αἱ ἐν Ἰαπωνίᾳ, Κορέᾳ καὶ Φιλιππίναις Νήσοις Ὀρθόδοξοι Κοινότητες καὶ Παροικίαι τοὐντεῦθεν ὑπάγωνται προσωρινῶς ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Βορείου καὶ Νοτίου, αὐτὴν ἀναλαμβάνουσαν τὴν περὶ αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν μέριμναν. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην—συνεχίζει τὸ Σεπτὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα—κοινοποιηθεῖσαν ἤδη, κατὰ τὴν τάξιν, τῷ Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας κ. Θεοφυλάκτῳ, ἀσμένως γνωρίζοντες καὶ τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι διὰ τοῦ παρόντος, προτρεπόμεθα αὐτὴν ὅπως ἐπεκτείνῃ τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτῆς ἐπιστασίαν καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ εἰρημένῃ περιοχῇ Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων καὶ Παροικιῶν, καὶ σπουδάζῃ μεριμνᾷν περὶ τῆς τακτικῆς καὶ καλῆς τούτων καταστάσεως . . .».

Ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Μιχαὴλ δι' ἐπιστολῆς ὑποβαλὼν τὰς ἑαυτοῦ εὐχαριστίας τῇ Α.Θ. Παναγιότητι καὶ τῇ Ἁ. καὶ Ἱ. Συνόδῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀνέφερεν ὅτι αἱ ὡς ἄνω Ὀρθόδοξοι Κοινότητες καὶ Παροικίαι τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς (Ἰαπωνίας, Κορέας καὶ Φιλιππίνων Νήσων) αἱ ὑπαχθεῖσαι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς, ἀνετέθησαν παρ' Αὐτῆς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Δ΄ Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας Αὐτῆς, ἑδρευούσης ἐν Λὸς Ἄγγελες, Καλιφορνίας, καὶ διαποιμαινομένης παρὰ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου κ. Δημητρίου. Εἰς ταύτην ὑπάγονται καὶ αἱ ἐν Ἀλάσκᾳ Ὀρθόδοξοι Κοινότητες.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου Δημήτριος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν καὶ ὑποσχόμενος ὅτι θὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ἵνα ἀνταποκριθῇ ἐπιτυχῶς εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΠΡΟΥΚΛΑ·Ι·Ν ΜΑΣΣ.

Ἐξεπονήθησαν τὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τῶν νέων πτερύγων καὶ λοιπῶν κτιρίων τῆς Θ. Σχολῆς, Ἱ. Ναοῦ, Αἰθουσῶν Παραδόσεως, Βιβλιοθήκης κλπ. Διὰ τὴν ἀνέγερσιν τούτων προσέφερον σημαντικὰ ποσὰ οἱ κ. κ. Ἀδελφοὶ Ἰωάννης καὶ Ἀντώνιος Πάππας, οἱ κ. κ. Θεόδωρος Τόνας καὶ Ἄγγελος Κοτσίδας ἡ Ἑλληνορθόδοξος Νεολαία ΓΚΟΓΙΑ, πολλοὶ δὲ ἄλλοι Ὁμογενεῖς θὰ συνεισφέρουν ἐπίσης εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ κτιριακοῦ προγράμματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἥτις τότε μόνον θὰ δυνηθῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν κατ' ἀρχὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπως, προστιθεμένης καὶ Φιλοσοφικῆς Σχολῆς εἰς αὐτήν, ἀναγνωρισθῇ, ἐν τῷ συνόλῳ της, ὡς Ἑλληνο—Ἀμερικανικὸν Πανεπιστήμιον.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἀπήγγειλαν μετ' ἐπιτυχίας κατὰ τὰς διαφόρους ἀκολουθίας κηρύγματα ἐπὶ θεμάτων τὰ ὁποῖα ὥρισεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεοφιλ. Σχολάρχης.

Τὴν Κυριακὴν 16ην Μαρτίου, ὁμὰς τῆς Φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς παρουσίασεν ἀπὸ σκηνῆς, ἐν τῇ αἰθούσῃ JOHN HANCOCK, Βοστώνης, τὴν τραγῳδίαν τοῦ Σοφοκλέους «Οἰδίπους Τύραννος». Διὰ τὴν προπόνησιν τῶν φοιτητῶν εἰργάσθη ὁ Καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Πέτρος Μουτεβελῆς καὶ ὁ καλλιτέχνης τοῦ δράματος κ. Ἀθανάσιος Κάρρας. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πλήρης.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Ἡ συγκέντρωσις πρὸς τιμὴν τῶν Διευθυντῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων εἰς τὸ MCMILLIN ACADEMIC THEATER, COLUMBIA UNIVERSITY, ἥτις ἐγένετο τὴν 27ην Μαρτίου, ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

—Ἀπεστάλησαν ἐγκύκλιοι εἰς τοὺς Ἐκπαιδευτικούς, σχετικῶς μὲ τὴν συγκέντρωσιν στατιστικῶν στοιχείων πρὸς ἀνακοίνωσιν κατὰ τὴν 14ην Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν.

—Ἀπεστάλησαν εἰς τὰς διοικήσεις τῶν Συλλόγων Γονέων καὶ Διδασκάλων (Σ.Γ.Δ. ἢ Ρ.Τ.Α.) εἰδικὰ πιστοποιητικὰ ἀναγνωρίσεως τῶν μελῶν των ὑπὸ τῆς Ἑλλην. Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὸ σύνολον τῶν μελῶν τῶν Σ.Γ.Δ. (Ρ.Τ.Α.) ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τῶν 10.000.

—Ὁ διαγωνισμὸς Ἑλληνομαθείας, ὁ καθιερωθεὶς ἀπὸ ἑπταετίας ὑπὸ τῆς «G.A.P.A.», θὰ διενεργηθῇ κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ τρ. μηνὸς Ἀπριλίου.

—Τὰ μέλη τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἐκπαιδευτικῶν, ἀνέρχονται εἰς 160. Αἱ καταθέσεις τοῦ Ταμείου χρηματοδοτούμεναι κυρίως ὑπὸ τοῦ Δεκαδολλαρίου ἀνέρχονται εἰς $27.000 περίπου. Τὸ Ταμεῖον παρέχει συντάξεις καὶ βοηθήματα εἰς 17 ἀπὸ τοὺς παρόντας ἐκπαιδευτικούς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ GARRISON, N. Y.

Ἐξεπονήθησαν τὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια τῶν νέων κτιρίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀνεγερθοῦν πλησίον εἰς τὰ ὑπάρχοντα. Θὰ στοιχίσουν περὶ τὰς 300 χιλιάδας, θὰ εἶναι δέ: Ὀρφανοτροφεῖον Ἀρρένων ἢ AHEPA HALL, καὶ σχολικὸν κτίριον ἐφάμιλλον πρὸς τὰ σύγχρονα Ἀμερικανικὰ τοιαύτα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐργάζονται πυρετωδῶς αἱ μεγάλαι Ὀργανώσεις τῆς Ὁμογενείας: Ἡ AHEPA, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη συναθροίσει 144.000

δολλαρίων, διεξάγει δὲ καὶ ἔρανον ἐνισχυθέντα διὰ δίσκου περιαχθέντος τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας μας. Ἡ GAPA, ἡ ὁποία διέθεσε διὰ τὸν αὐτὸν ἱερὸν σκοπὸν 65.000 δολλαρίων, συνεχίζουσα τὴν εὐγενῆ προσπάθειάν της. Ἡ ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗ, ἥτις, ἰδίᾳ πρωτοβουλίᾳ, ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅπως διεξαγάγῃ ἔρανον συλλογῆς $50.000 ὑπὲρ τῶν κτιριακῶν ἀναγκῶν τῆς Ἀκαδημίας. Οὕτω θὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ κτιριακὸν πρόγραμμα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν Ἀκαδημίαν, διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ὁλοκλήρωσις καὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος αὐτῆς, διὰ τῆς λειτουργίας ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ πλήρους Γυμνασίου, HIGH SCHOOL. Τοιουτοτρόπως θὰ ἐμφανισθῇ μὲ πλήρη τὸν διπλοῦν αὐτοῦ χαρακτῆρα: φιλανθρωπικὸν καὶ ἐκπαιδευτικόν, τὸ καύχημα καὶ ἀγλάϊσμα τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην στοργὴν καὶ ἔμπρακτον ἀγάπην περιβάλλουν ἀμφότεραι.

ΤΜΗΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Τὸ Τμῆμα Κοινωνικῆς Προνοίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, εὑρισκόμενον εἰς ἐπίσημον ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Ἑλλάδος (Π.Ι.Κ.Π.Α.), τὸ ὁποῖον διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπάξιον διεύθυνσιν τῆς Κας Θαλείας Βοΐλα, συνετέλεσεν εἰς τὴν υἱοθεσίαν 25 ὀρφανῶν Ἑλληνοπαίδων ὑπὸ Ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς, προέλαβε τὴν υἱοθέτησιν εὐαρίθμων ἄλλων ὑπὸ ἀλλοδόξων ἢ καὶ ἀλλοθρήσκων, καὶ προσφέρει τὴν συμβολήν του εἰς τὴν ἐπίλυσιν διαφόρων ὑποθέσεων, σχετικῶν μὲ τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ ἀποστολήν. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ γράψουν εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν.

WELFARE DEPARTMENT,
GREEK ARCHDIOCESE, 10 EAST 79TH STREET, N. Y. 21, N. Y.

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ.— Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ἑλληνίδων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, συνέλεξε μέχρι τέλους λ.μ. Μαρτίου ἀπὸ τὰ διάφορα Τμήματά της, τὸ προϊὸν τῆς καθιερωμένης Ἁγιοβασιλόπηττας, περὶ τὰς 30.000 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα προσέφερεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Αἱ προσφοραὶ συνεχίζονται.

ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ.— Ἓξ νέα Φιλόπτωχα Τμήματα Κοινοτήτων μας προσετέθησαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου: 1) REDONDO BEACH, CALIF. 2) Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου, Νέας Ὑόρκης, N. Y. 3) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, BRONX, N. Y. 4) Ἁγίου Σπυρίδωνος, SHEBOYGAN, WISCONSIN, 5) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, MILWAUKEE, WISCONSIN, καὶ 6) Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, GARY, INDIANA.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ.

Ἡ Ὁμοσπονδία Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας, εἰς συνεδρίαν της τῇ 11ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ., ἀπεφάσισε μεταξὺ ἄλλων, ὅπως βοηθήσῃ τὸ Γηροκομεῖον διὰ τῆς διοργανώσεως εἰδικῶν τελετῶν, ἡ πρώτη τῶν ὁποίων διωργανώθη τὴν 25ην ἰδίου, ἐν τῇ Κοινότητι Ἁγίου Παύλου, HEMPSTEAD, L. I., N. Y. Ἡ αὐτὴ Ὁμοσπονδία διοργανώνει διὰ τὴν 11ην Ἰανουαρίου 1959 τὴν πρώτην Ἑλληνικὴν Ἑσπερίδα ὑπὲρ τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Πρωτοπόρου» εἰς τὸ MANHATTAN CENTER, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ περιλάβῃ 6.000 ἄτομα.

Β' ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Κος Ἰεζεκιήλ, εἰς τὸ Μήνυμά του ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς Ἑλλάδος, τονίζει μεταξὺ ἄλλων ὅτι: «ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ζυμωμένη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ πολίτευμα καὶ ἡ ζωή της στηρίζονται εἰς τὰς αἰωνίου Ἀρχὰς τῆς Ἀληθείας, τῆς Δημοκρατίας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἐκαλλιέργησαν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος...» Ἂς δοξολογήσωμεν τὸν Θεόν, ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἂς ἀφήσωμεν τὴν ψυχήν μας νὰ ξαναβαπτισθῇ εἰς τὸ Πνεῦμα τῆς ἐνδόξου αὐτῆς Χώρας. Ὁ καλλίτερος ἑορτασμὸς τῆς ἐθνικῆς. Ἑορτῆς τῆς Ἑλλάδος δι' ὅλους μας θὰ εἶναι νὰ ὑποσχεθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Προγόνων μας, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσωμεν τὴν Χώραν αὐτὴν τοῦ Ἡλίου, τοῦ Φωτός, τῆς Ἀληθείας. Ἁλυσσίδες τῷ ὄντι χρυσές, τὰ αἰώνια τῆς Ἑλλάδος Ἰδανικά: ἡ Πίστις μας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἡ ἀφοσίωσίς μας εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τῶν Πατέρων μας καὶ ἡ ἀθάνατος γλῶσσα τῶν ἀρχαίων σοφῶν καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ μᾶς κρατοῦν πάντοτε ἡνωμένους μαζί της καὶ θὰ μᾶς δίδουν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ψυχήν της καὶ πνεῦμα ἀπὸ τὸ πνεῦμα της ποὺ θὰ μᾶς ἀναδεικνύῃ καλλιτέρους ἀνθρώπους καὶ καλλιτέρους Ἀμερικανούς. Εἴμεθα Ἀμερικανοί. Εἰς τὴν ψυχήν μας ὅμως παντοτε θὰ βασιλεύῃ ἡ λατρεία τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πνεύματος. Καὶ εἰς τὰ χείλη μας πάντοτε θὰ ἔρχωνται λόγοι ἀγάπης λατρείας ἀφοσιώσεως διὰ τὴν Ἑλλάδα μας.»

—Τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τῆς Ἱ. Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς μετὰ Τιμητικοῦ Διπλώματος ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου κ. Μιχαὴλ εἰς τοὺς κ. κ.:

Ἰωάννην Πάπαναστασίου, εἰς ἀναγνώρισιν τῶν πολλῶν καὶ ὄντως πολυτίμων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, Σικάγου.

Σκλαβούνην Γκρέγκορυ, λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ πολυτίμων ὑπηρεσιῶν καὶ δωρεῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Κοινότητα Ἁγίου Ἀνδρέου, Σικάγου.

Γεώργιον Κέλλην, διὰ τὰς πολ-

ιλᾶς καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας τὰς δωρεὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν νότητα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν ὕστον, Τέξας.

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΙΑ

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας Ἀθηναγόρας, εἰς τὸ Πασχαλιν Μήνυμά Του τονίζει μεταξὺ λων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τὸ γεγονὸς ς Ἀναστάσεως ἔρχεται καὶ ἐτος νὰ ἀνανεώσῃ τῆς Ἐκκλησίτὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀντοχήν... Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι θεμέλιον καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ἐκησίας. Αὕτη δὲν θὰ ὑπῆρχεν, ἂν Ἀνάστασις δὲν ἦτο πραγματιν γεγονός, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ δύμις τοῦ Θεοῦ ἐγέμισε τὴν ἱστοαν μας μὲ νόημα καὶ τὴν ζωὴν σκοπόν... Ἂς ἀνανεώσωμεν, οιπόν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν ας μέσα εἰς τὴν βεβαιότητα τῆς ναστάσεως τοῦ Χριστοῦ... Ἂς ίνωμεν κοινωνοὶ τῆς θυσίας Του, ιὰ νὰ εἴμεθα καὶ τῆς Ἀναστάσες Αὐτοῦ μέτοχοι. Ἂς ὑποτάξωεν τὸ θέλημά μας εἰς τὸ θέλημα οῦ Θεοῦ, προσπαθοῦντες ὥστε ὰ ἐπικρατήσῃ μέσα μας ἡ ζωὴ οῦ Χριστοῦ, ἡ νίκη Του νὰ γίνῃ αὶ ἰδική μας νίκη, νίκη τῆς Ἐκλησίας Αὐτοῦ, ἡ ὁποία ζητεῖ τὴν οήθειάν μας διὰ νὰ συνεχίζῃ τὸ ργον τοῦ Χριστοῦ καὶ διασφαλίζῃ ὴν σωτηρίαν μας...»

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Αθηναγόρας, ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Αρχιεπισκόπου, ἐχειροτόνησε τῇ ’. Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν εἰς Διακονον τὸν προτελειόφοιτον τῆς εολογικῆς Σχολῆς κ. Γεώργιον ταυριανᾶκον. Ἐπίσης ἐχειροτόησεν τὸν τελειόφοιτον τῆς Θεογικῆς Σχολῆς Διάκονον Ἰωάνην Λιαδῆν εἰς Πρεσβύτερον.

* * *

Τὴν 10ην Μαρτίου ἔλαβεν χώραν υνεδρία τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέμου τῆς περιφερείας εἰς τὴν Θελογικὴν Σχολήν. Προσῆλθον οἱ ρεῖς διὰ νὰ μελετήσουν διάφορα έματα σχετιζόμενα μὲ τὴν διακονίαν των. Τὸν ἀσθενοῦντα πρόεδρον αἰδ. Κωνσταντῖνον Μπεμπῆν ἀντικατέστησεν ὁ ἀντιπρόεδρος αἰδ. Ἐμμανουὴλ Μεταξᾶς.

ΣΤ’. ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου Κος Πολύευκτος, εἰς τὸ Πασχάλιον Μήνυμά του τονίζει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «... Βαθυτάτην ἀπήχησιν προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ταλαιπωρημένου ἀνθρώπου ἡ Ἀνάστασις. Ἀποτελεῖ διὰ τὴν ψυχὴν δύναμιν καὶ χαρμόσυνον προσαντολισμόν... Ὁ θάνατος νικᾶται διὰ τῆς Ἀναστάσεως ... Τὸ Πάσχα εἶναι ἡ κατάλευκος αὐγή, ἡ ὁποία διαδέχεται τὴν νύκτα τῶν ἀποριῶν, τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς συγχύσεως τῆς ζωῆς... Δι’ αὐτὸ ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα τόσην αἴγλην, τόσην χαρμονήν, τόσους ἐνθουσιασμοὺς φέρει παντοῦ. Εἶναι ἡ ἡμέρα, καθ’ ἣν ἡ εὐφροσύνη τὰ πάντα κατευθύνει πρὸς τὴν ἀναστάσιμον πορείαν τοῦ Θεοῦ, ὡς λύσιν, ὡς ἀπάντησιν εἰς τὰ ἔργα μας. Βλέπει ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ὁ Θεὸς κατευθύνει διὰ τῆς θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του τὰς ἀτελειάς μας πρὸς τὸν θρίαμβον, καὶ «οὐκ ἐν ἰσχύϊ, ἀλλ’ ἐν δικαιοσύνῃ». Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως «ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ». Νέα ζωή, νέαι ὑποσχέσεις ἀναπηδοῦν. Πανηγυρίζουν τὰ πάντα. Ἂς σκιρτήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ μας διὰ τοῦ ὡραίου συγκλονισμοῦ, τὸν ὁποῖον φέρει ἡ Ἀνάστασις, καὶ ἂς ἐπιδοθῶμεν εἰς τὰ χαρμόσυνα ἔργα τοῦ φωτός, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἠθικῆς χαρᾶς καὶ τῆς πίστεως. Χριστὸς Ἀνέστη!»

—Ὁ κ. Κ. Μπάρμπους (ἢ Κωνσταντῖνος Μπουρμπάκης ἐκ Κρήτης) ἐδώρησεν εἰς τὴν 6ην Ἐπισκοπικὴν Περιφέρειαν (Πίττσμπουργκ) μίαν οἰκίαν καὶ περιοχὴν πλέον τῶν 50 στρεμμάτων, ὅπου θὰ ἀνεγερθοῦν Γηροκομεῖον, Παιδικὸς Σταθμὸς καὶ ἄλλα εὐαγῆ Ἱδρύματα. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος συνεχάρη θερμῶς διὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Τροπαίου τὸν εὐγενῆ Δωρητὴν κ. Κ. Μπάρμπους.

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου Κος Πολύευκτος ἐξέδωκεν, Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστί, περισπούδαστον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Νεότης καὶ Ὀρθοδοξία», διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κος Μιχαὴλ συνεχάρη τὸν Θεοφ. Τροπαίου διὰ τὴν ἔκδοσιν ταύτην καὶ ηὐχήθη ὑπὲρ τῆς μεγαλειτέρας κυκλοφορίας της, ἐπ’ ἀγαθῷ τῶν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη.

ΛΗΞΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὸ Ληξιαρχεικὸν Γραφεῖον τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς παρουσίασεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ τρέχοντος ἔτους 1958 τὴν ἀκόλουθον κίνησιν.

ΓΑΜΟΙ.—Ἐξεδόθησαν Ἐπισκοπικαὶ Ἄδειαι κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 391, κατὰ Φεβρουάριον 270, καί τινας ἡμέρας τοῦ Μαρτίου 47. Ἦτοι ἐν ὅλῳ 708.

ΔΙΑΖΥΓΙΑ.—Ἐξεδόθησαν Διαζύγια κατὰ τὸν Ἰανουάριον 15, κατὰ Φεβρουάριον 29, καὶ κατὰ Μάρτιον 10. Ἦτοι ἐν ὅλῳ 54.—Σημειωτέον, ὅτι τὰ Διαζύγια προέρχονται ἀπὸ Γάμους διαφόρων ἐτῶν ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου, 1918, ὁπότε κατεχωρήθη ὁ πρῶτος Γάμος εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΕΑΝ ΘΕΛΗΣΗ Ο ΘΕΟΣ

«Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες: Σήμερον ἢ αὔριον πορευσόμεθα εἰς τήνδε τὴν πόλιν καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, καὶ κερδήσομεν· οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὔριον· ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτμὶς γάρ ἐστιν ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένη· ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς· Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ καὶ ζήσωμεν, καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. (Ἰακώβου Δ’. 13–15).

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

• CHURCH STATIONARY • YEAR BOOKS

• CHURCH PROGRAMS • JOURNALS

• COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH

RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS

2221 UTICA AVENUE

BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439

†LITRAS FUNERAL HOME†

INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is; To provide PROMPT COURTEOUS SERVICE; To give a ESTIMATE of COST in advance for the COMPLETE FUNERAL that is within the FAMILY MEANS; T give the best in QUALITY & DIGNIFIED SERVICE.

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the Following COMMUNITIES.

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
Saint John
Saint Nicholas
St. George — St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara
BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisis Theotokou
Three Hierarchs
BRONX
Zoodochos Pighe
SS. Constantine and Helen
STATEN ISLAND
Holy Trinity
QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Tranfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas
LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter
YONKERS
Prophet Elias

CHAPEL FACILITIES AVAILABLE IN ALL COMMUNITIES

MAin 4-4530

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

LY TRINITY 307 So. 19th Street
LY CROSS 725 No. 25th Street
. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
ine Liturgy and Sunday School 10:30
M.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

ANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
v. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
ine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
nday School 9:00—10:30 A.M.
eek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
v. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
ine Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
nday School 9:00—10.00 A.M.
eek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

RHinelander 4-8849

TOMMY'S MARKET

Quality, Fruit, Produce and Groceries

1337 Third Avenue

Between 76th and 77th Sts.

New York 21, N. Y.

Orders Promptly Delivered

ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ
ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα, Ἐσώρρασα, Φελόνια, Ἐπιτραχήλια Στιχάρια, Ἐπιγονάτια, Καλυμμαύχια, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ Ἄμφια διὰ Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Προσέτι: καλύμματα Ἁγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν Σκευῶν, Παιδικαὶ στολαὶ Ἱ. Βήματος ΚΛΠ.

Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιοτήτων. Ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἠγγυημένη, ποιότης ἀρίστη, τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι. ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκαταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις. Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST
3 Willow Place, Mount Vernon, N. Y.
Phone: MO. 7-5362

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5 . Utah.

An Invitation

TO VISIT GREECE ON THE TSS OLYMPIA

Meet new friends and renew old acquaintances . . . visit the ancient glories of our beautiful land. Your Tourist dollars are a welcome aid, buy much more over there. Make a date to sail on the magnificent "OLYMPIA" . . . always first choice of fellow Greeks.

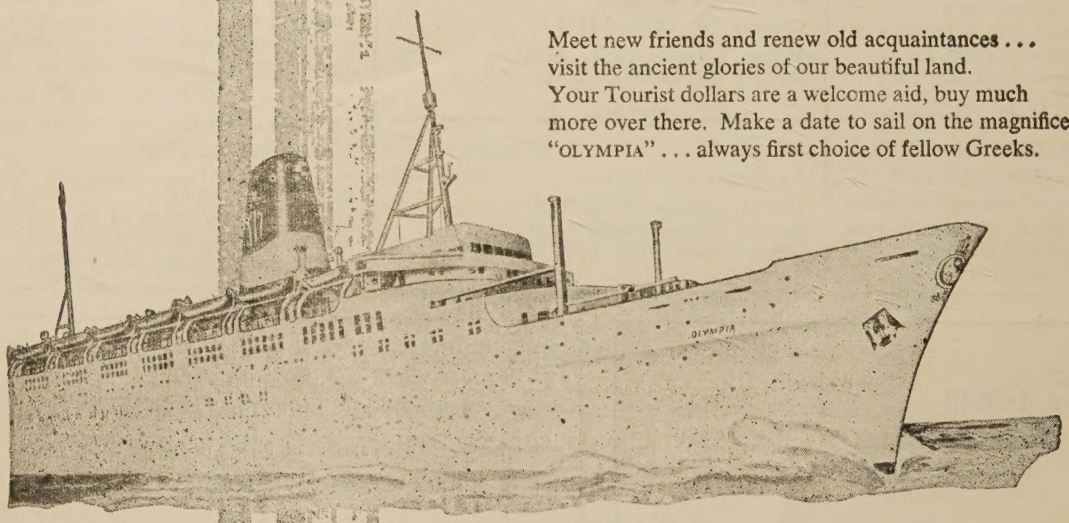

TSS **OLYMPIA,** 23,000 tons . . . fastest to Greece . . . 16 public rooms and many two-bed staterooms with shower and toilet at low Tourist rates!

Enjoy the excitement of a Mediterranean cruise, via Lisbon, Naples and Messina . . . on the ship designed for Greeks, by Greeks. The "OLYMPIA" is truly *your* ship . . . in spirit, in service, in the superb cuisine and wines. *When you step aboard, you're in Greece!*

See Your Travel Agent

GREEK LINE
General Steam Navigation Co. Ltd. of Greece

NEW YORK • BOSTON • CLEVELAND • CHICAGO • LOS ANGELES • TORONTO • MONTREAL